
Advaita Makaranda

——
अद्वैतमकरन्दः

——
Document Information

Text title : advaitamakaranda

File name : advaitamakaranda.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Author : lakSmIdharakavi

Transliterated by : Br. Pranipata Chaitanya pranipatachaitanya [at] yahoo.co.in

Proofread by : Sunder Hattangadi

Latest update : January 1, 2012

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

Advaita Makaranda

अद्वैतमकरन्दः

श्रीलक्ष्मीधरकविविरचितः

अद्वैतमकरन्दः

स्वयंप्रकाशकृतटीकासहितः

श्रेयम्

रसाभिव्यञ्जिकाव्याख्यासहितः

॥ अथ अद्वैतमकरन्दः ॥

कटाक्षकिरणायान्तनमनोलाभ्ये नमः ।

अनन्तानन्दकृष्णाय जगन्मङ्गलमूर्तये ॥ १ ॥

अहमस्मि सदा भामि कदाचिन्नाहमप्रियः ।

ब्रह्मैवाऽहमतः सिद्धं सच्चिदानन्दलक्षणम् ॥ २ ॥

मध्येवोदति सिद्ध्योमि जगद्गन्धर्वपत्तनम् ।

अतोऽहं न कथं ब्रह्म सर्वज्ञं सर्वकारणम् ॥ ३ ॥

न स्वतः प्रत्यभिज्ञानान्निरेशत्वात्तन् यान्यतः ।

न याश्रयविनाशात्तन्मे विनाशः स्यादनाश्रयात् ॥ ४ ॥

न शोषणोषविकलेदृच्छेदाश्चिन्नभसो मम ।

सत्यैरप्यनिलाञ्चममः शस्त्रैः किमुत कल्पितैः ॥ ५ ॥

आभाऽपस्य विश्वस्य भानं भासंनिधेर्विना ।

कदाचिन्नावकल्पेत भायाहं तेन सर्वगः ॥ ६ ॥

न हि भानादृते सत्त्वं नर्ते भानं चितोऽचितः ।

चित्सम्भेदोऽपि नाध्यासादृते तेनाहमद्वयः ॥ ७ ॥

न देहो नेन्द्रियं याहं न प्राणो न मनो न धीः ।

ममतापरिरब्धत्वादाहोऽत्वाद्विदं धियः ॥ ८ ॥

साक्षी सर्वान्वितः प्रेयानडं नाडं कदाचन ।
 परिणामपरिच्छेदपरितापैरुपप्लवात् ॥ ९ ॥
 सुमेऽडमि न दृश्यन्ते दुःखदोषप्रवृत्तयः ।
 अतस्तस्यैव संसारो न मे संसर्तृसाक्षिणः ॥ १० ॥
 सुप्तः सुप्तिं न जनाति नाऽसुप्ते स्वप्नजागरौ ।
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तीनां साक्ष्यतोऽडमतदृशः ॥ ११ ॥
 विज्ञानविरतिः सुप्तिस्तज्जन्म स्वप्नजागरौ ।
 तत्साक्षिणः कथं मे स्युर्नित्यज्ञानस्य ते त्रयः ॥ १२ ॥
 षड्विकारवतां वेत्ता निर्विकारोऽडमन्यथा ।
 तद्विकारानुसन्धानं सर्वथा नावकल्पते ॥ १३ ॥
 तेन तेन हि त्रुपेण जायते लीयते मुहुः ।
 विकारि वस्तु तस्यैषामनुसन्धानतृता कुतः ॥ १४ ॥
 न य स्वजन्म नाशं वा द्रष्टुमर्हति कश्चन ।
 तौ हि प्रागुत्तराभावयत्प्रथमक्षणौ ॥ १५ ॥
 न प्रकाशेऽडमित्युक्तिर्यत्प्रकाशैकबन्धना ।
 स्वप्रकाशं तमात्मानमप्रकाशः कथं स्पृशेत् ॥ १६ ॥
 तथाप्याभाति कोऽप्येष विचारामावज्ज्वलनः ।
 अवश्यायश्चिदाकाशे विचारार्कोऽयथावधिः ॥ १७ ॥
 आत्माज्ञानमडानिद्राजृम्भितेऽस्मिन् जगन्मये ।
 दीर्घस्वप्ने स्फुरन्त्येते स्वर्गमोक्षादिविभ्रमाः ॥ १८ ॥
 जडाजडविभागोऽयमजडो मयि कल्पितः ।
 भित्तिभागे समे चित्रयराचरविभागवत् ॥ १९ ॥
 येत्योपरागडुपा मे साक्षितापि न तात्त्विकी ।
 उपलक्षणमेवेयं निस्तरङ्गसिद्धम्बुधेः ॥ २० ॥
 अमृताब्धेर्न मे ज्वलिर्भूषा डिण्डीरजन्मभिः ।
 स्फुटिकार्द्रो मे रागः स्वाप्नसंध्याल्लविभ्रमैः ॥ २१ ॥
 स्वडुपमेव मे सत्त्वं न तु धर्मो न भस्त्ववत् ।
 मदन्यस्य सतोऽभावात्तु हि सा जातिरिच्छते ॥ २२ ॥

स्वरूपमेव मे ज्ञानं न गुणः स गुणो यदि ।
 अनात्मत्वमसत्त्वं वा ज्ञेयाज्ञेयत्वयोः पतेत् ॥ २३ ॥
 अलमेव सुषुप्तं नान्यदन्यथैव तत् सुषुप्तम् ।
 अमदर्थं न हि प्रेयो मदर्थं न स्वतः प्रियम् ॥ २४ ॥
 न हि नानास्वरूपं स्यादेकं वस्तु कदाचन ।
 तस्मादभाङ्ग ओवास्मि विजलज्जगतीं भिद्याम् ॥ २५ ॥
 परोक्षतापरिच्छेदशाब्दव्यापोडनिर्मलम् ।
 तदसीति गिरा लक्ष्यमलमेकरसं मलः ॥ २६ ॥
 उपशान्तजगज्जुवशिष्याचार्यैश्चरत्नम् ।
 स्वतः सिद्धमनाधन्तं परिपूर्वामलं मलः ॥ २७ ॥
 लक्ष्मीधरकवेः सूक्तिशरदम्भोजसम्भृतः ।
 अद्वैतमकरन्दोऽयं विद्मद्भृङ्गैर्निपीयताम् ॥ २८ ॥

श्रीलक्ष्मीधरकविविरचितः

अद्वैतमकरन्दः

सहितं स्वयंप्रकाशकृतटीकासहितः

शेवम्

रसाभिव्यञ्जिकाव्याख्यासहितः

नित्यं निरन्तरानन्दं चिद्भ्रमं ब्रह्म निर्भयम् ।
 श्रुत्या तर्कानुभूतिभ्यामलमस्म्यद्भयं सदा ॥ १ ॥
 अम्बागृहीतवामार्धं वन्दे यन्द्रकलाधरम् ।
 लावाण्यमधुराकारं कारुण्यरसवारिधिम् ॥ २ ॥
 डैवत्यानन्दयोगीन्द्रपादपुञ्जशरजोरविः ।
 राजते मे लृटाकाशे मोडध्वान्तनिवर्तकः ॥ ३ ॥
 शुद्धानन्दपदाम्भोजद्वन्द्वं सेवे यद्दुद्भवम् ।
 निर्वाणरसमास्वाद्य लृष्टाः शिष्याविपङ्क्तयः ॥ ४ ॥
 सञ्चिदानन्दयोगीन्द्रा जयन्ति भुवि केचन ।

यत्कृपालवतस्तीर्णो मया संसारवारिधिः ॥ ५ ॥

षड् भलु लक्ष्मीधरो नाम कश्चित् कवीन्द्रो
 निरन्तरनित्याधनुष्ठानशुद्धस्वान्ततया
 सञ्जातविवेकवैराग्यशमादिमुमुक्षावत आत्मविविदिषया
 संत्यक्तलोकेवदधर्मान् गुरुवर्यरणोपसर्षणपुरःसरं
 सम्यक्षुतवेदान्ततत्त्वेऽप्यसंभावनाया
 प्रतिबन्धज्ञानतयाऽपरितुष्यतः काश्चित् पुरुषधोरियानुपलब्ध
 सञ्जातकरुणस्तेषां करतलभिल्वङ्गलवत् स्फुटं वेदान्तप्रतिपाद्यं
 ब्रह्म सञ्चिदानन्दलक्षणं सर्वज्ञं सर्वोपादानं नित्यं
 सर्वगमद्भयं देहेन्द्रियप्राणमनोबुद्ध्युल्लङ्घारसाक्षि
 प्रत्यगभिन्नतया तर्कैः सम्भावयितुं किञ्चित्
 प्रकरणमद्वैतमकरन्दाध्यमारभमाणश्चिद्विषितस्याविघ्नेन
 परिसमाप्तये स्वेष्टदेवताप्राणमरुपं मङ्गलं स्वयमनुष्ठाय
 शिष्यशिक्षायै ग्रन्थतो निबध्नाति —

कटाक्षकिरणायान्तनमन्मोलाब्धये नमः ।

अनन्तानन्दकृष्णाय जगन्मङ्गलमूर्तये ॥ १ ॥

कटाक्षो भक्तोषु तिर्यक्पातिता कृपादृष्टिः, तस्याः किरणैर्न प्रभया,
 आयान्तः शोषितो नमतां नमस्कृतृणां मोहोऽज्ञानं स अवाब्धिः
 समुद्रो येन सः, तथा तस्मै, श्रीगुरुपरमेश्वरप्रसादरहितानां
 दुस्तरत्वाद् भ्रान्तिपरम्परातरङ्गयुक्तत्वाद्ग्राह्यमहाग्राहादियोगाच्च
 युक्तमज्ञानस्य समुद्रत्वम् । अनन्तानन्दकृष्णाय अनन्तो
 देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्य आनन्दः स्वरूपं यस्य सः, अनन्तानन्दः,
 स यासौ कृष्णश्च, अनन्तानन्दकृष्णः, वसुदेवकुमारः,
 तस्मै, जगन्मङ्गलमूर्तये जगतां लोकानां मङ्गलभूता
 सुभाभिवृद्धिकरी मूर्तिर्विग्रहो यस्य स जगन्मङ्गलमूर्तिस्तस्मै,
 नमोऽस्तु । जगन्मङ्गलमूर्तयै ह्यत्यनेन स्मृतिमात्रेण
 तस्यैऽङ्कामुष्मिकपुरुषार्थपरिपन्थिविघ्ननिराससामर्थ्यमुक्तम्,
 मङ्गलस्य तादृशत्वात् ॥ १ ॥

अवेमनुष्ठितस्वेष्टदेवतानमस्कारलक्षणमङ्गलनिबर्हितसकलान्तरायः
 प्रथमं तत्त्वमस्यादिव्याक्यैस्तात्पर्ययुक्तैर्बाधितं प्रत्यगात्मनो

બ્રહ્મત્વં યુક્ત્યા સમ્ભાવયન્નાહ -

અહમસ્મિ સદા ભામિ કદાચિન્નાહમપ્રિયઃ ।

બ્રહ્મૈવાહમતઃ સિદ્ધં સચ્ચિદાનન્દલક્ષણમ્ ॥ ૨ ॥

અહમસ્મીતિ । અહમહંકારાદિસાક્ષ્યસ્મિ, સદ્રૂપો ભવામિ,
આત્મન્યધ્યસ્તાહંકારોદેઃ સત્તાપ્રદત્વાત્, સદાવસ્થાત્રયેડપિ ભામિ,
જાગ્રતિ દેહેન્દ્રિયાદિસાક્ષિતયા,
સ્વપ્નેડન્તઃકરણવાસનાપ્રપગ્ચસાક્ષિતયા, સુષુમાવજ્ઞાનસાક્ષિતયા ચ પ્રકાશે,
કદાચિત્, કદાચિદપિ, દુઃખાદેનુભવકાલેડપિ, અહં નાપ્રિયો
ભવામિ, નાનિષ્ઠો ભવામિ; કિન્તુ સદા પ્રિય એવ ભવામિ, દુઃખાદૌ
દ્વેષસ્યાત્મસ્નેહનિમિત્તત્વાચ્છત્રુદુઃખાદૌ દ્વેષસ્યાદર્શનાત્,
તથા ચ પરમપ્રીતિવિષયત્વાદાનન્દરૂપઃ, યસ્માત્
કાલત્રયેડપ્યબાધ્યમાનત્વાત્ સદ્રૂપઃ, પ્રકાશમાનત્વાચ્ચિદ્રૂપઃ,
પરમપ્રીતિવિષયત્વાદાનન્દરૂપશ્ચ, તસ્માદહં સચ્ચિદાનન્દલક્ષણં
સચ્ચિદાનન્દરૂપં બ્રહ્મેતિ સિદ્ધમ્ । અત્રેદમનુમાનં વિવક્ષિતમ્ ।
પ્રત્યગાત્મા બ્રહ્મણો ન ભિદતે, સચ્ચિદાનન્દરૂપત્વાત્, બ્રહ્મવદિતિ,
ન ચ હેતુરસિદ્ધઃ, અહમસ્મીત્યાદિના તસ્ય સાધિતત્વાત્ ।
નન્વનુમાનસ્ય નાહમીશ્વર ઇતિ પ્રત્યક્ષવિરોધ ઇતિ ચેત્, ન,
તાવદાત્મનો બ્રહ્મત્વે બાહ્યપ્રત્યક્ષવિરોધઃ, આત્મનિ રૂપાદેભાવેન
બાહ્યસ્ય તત્રાડપ્રવૃત્તેઃ, નાડપિ માનસપ્રત્યક્ષવિરોધઃ, મનસો
મનઃસાક્ષિણ્યાત્મનિ પ્રવૃત્તેરસમ્ભવાત્ ॥

નનુ જીવેશ્વરૌ ભિન્નૌ,

કિંચ્ચિજ્ઞત્વસર્વજ્ઞત્વાદિવિરુદ્ધધર્માધારત્વાદ્,

દહનત્હિનવત્, ઇત્યાદેનુમાનવિરોધ ઇતિ ચેત્, ન,

વિરુદ્ધધર્મવતોર્ભિન્નપ્રતિભિન્નયોરુચ્ચમન્દશબ્દાધાર આકાશે ચ
વ્યભિચારાત્ ।

નનુ “દ્વા સુપર્ણા” ઇત્યાદિશ્રુતિવિરોધ ઇતિ ચેત્, ન, તસ્યા અતત્પરત્વેન
તત્ત્વમસ્યાદિશ્રુત્યા બાધ્યમાનત્વાત્ ।

તસ્માન્નાહમીશ્વર ઇતિ બુદ્ધિર્દેહાદ્યુપાધિનિમિત્તા ભ્રાન્તિઃ । ન તુ
જીવસ્વરૂપવિષયા । તદુક્તમ્ -

“ત્વયિ મયિ ચ ગણ્યમાને મશકાન્મશકોડહમેવ દેહદૃશા ।

विश्वाधिकेश ते मे सद्बोधानन्दपूर्णाता तुल्या” ॥ ४ति ।

अतोऽहं ब्रह्मैवेति भावः ॥ २ ॥

ननु “यः सर्वज्ञः सर्ववि” दित्यादिश्रुत्या हि ब्रह्म सर्वज्ञतयावगम्यते,
यतो वेत्यादिश्रुत्या य सर्वजगत्कारणतया य, प्रत्यगात्मा तु
स्वशरीरादिकमपि साकल्येन न जानाति, स्वातन्त्र्येण किञ्चित् कर्तुमपि
न शक्नोति, तत् कथमस्य सर्वज्ञेन सर्वकारणेन य ब्रह्मणामेदं
इत्याशाङ्क्य प्रत्यगात्मनोऽपि तद्व्ययमुपपाद्यति —

मय्येवोदेति सिद्ध्योमि जगद्गन्धर्वपत्तनम् ।

अतोऽहं न कथं ब्रह्म सर्वज्ञं सर्वकारणम् ॥ ३ ॥

मय्येवेति । सिद्ध्योमि सिद्धाकाशे मयि प्रत्यगात्मन्येव,
जगद्गन्धर्वपत्तनं जगदेव गन्धर्वपत्तनम्,
अैन्द्रजालिकविक्षुब्धमायया मरणावस्थायां य मेघेषु प्रतीयमानं
नगरं गन्धर्वपत्तनं नाम, तादृशमिदं जगद्गुदेति, उत्पद्यत
इत्यर्थः । अयं भावः - मिथ्यापदार्थस्य हि द्रष्टैवोपादानम्,
यथा स्वप्नप्रपञ्चस्य तत्साक्षी, तथा जाग्रत्प्रपञ्चस्यापि सर्वस्य
दृश्यत्वेन मिथ्यात्वात् तद्द्रष्टा प्रत्यगात्मैवोपादानं वक्तव्यम् ।
तदुक्तम् -

यथा स्वप्नप्रपञ्चोऽयं मयि मायाविजृम्भितः ।

अेवं जाग्रत्प्रपञ्चश्च मयि मायाविजृम्भितः ॥ ४ति ।

अेवं य प्रत्यगात्मनस्तद्द्रष्टृत्वलक्षणं सर्वज्ञत्वं
तदधिष्ठानत्वलक्षणं सर्वकारणत्वं य सिध्यति ।

ननु बहुदूरव्यवहितमेवादीनामदृश्यमानानां कथं प्रत्यगात्मा
द्रष्टा, कथं वा तदुपादानमिति चेत्, शृणु तर्हि रहस्यम्,
अेतावन्तं कालं मेवादिक्कमळं नाज्ञासिषमिति व्यज्ञानविशेषणतया
मेवादिक्कं स्मर्यते, तस्य स्मरणं मेवाधिनुभवं विनानुपपद्यमानं
सन्मेवाधिनुभवं कल्पयति, तत्र येन्द्रियादीनामप्रवृत्तेः
प्रत्यगात्मचैतन्येऽध्यस्ततयैव मेवाधिनुभवो वक्तव्यः ।
अध्यस्तस्य याधिष्ठानमेवोपादानं तद्भानादेव भानं य भवति,
तथा य प्रत्यगात्मा स्वाध्यस्तमेवादिरथ्यज्ञाततया साक्षी, तदुपादानं
य भवति, तदुक्तं ब्रह्मगीतायाम् -

“જ્ઞાતરૂપેણ ચાજ્ઞાતસ્વરૂપેણ ચ સાક્ષિણઃ ।

સર્વં ભાતિ તદાભાતિ તતસ્તદ્ વ્યાપિ સર્વદા” ॥ ઇતિ ।

તથા ચ પ્રત્યગાત્મા સર્વજ્ઞઃ સર્વકારણં ચેતિ । યત

ઉક્તપ્રકારેણ સર્વકારણં ચાહમતઃ કથં તદ્ભૂપં બ્રહ્મ ન ભવામિ,

ભવામ્યેવેત્યર્થઃ ॥ ૩ ॥

નનુ “નિત્યં વિભું સર્વગતં સુસૂક્ષ્મમ્” ઇત્યાદ્યુપનિષત્સુ નિત્યં બ્રહ્મ

શ્રૂયતે, આત્મા ચ મરણાદિધર્મકત્વાદનિત્ય એવાનુભૂયતે, તતશ્ચ ન

તયોરૈક્યમિત્યાશઙ્ક્ય કિમાત્મનો બૌદ્ધપક્ષ ઇવ સ્વત એવ નાશં

બ્રવીષિ, ઉત દણ્ડસંયોગાદ્દ્વટસ્થેવાન્યસમ્બન્ધાદાત્મનો નાશં બ્રવીષિ,

અથવા પટનાશાત્ પટગતરૂપાદિવદાશ્રયનાશાન્નાશં બ્રવીષિ, ઇતિ

વિકલ્પ્યાદં પ્રત્યાહ -

ન સ્વતઃ પ્રત્યભિજ્ઞાનાન્નિરંશત્વાન્ન ચાન્યતઃ ।

ન ચાશ્રયવિનાશાન્મે વિનાશઃ સ્થાદનાશ્રયાત્ ॥ ૪ ॥

ન સ્વત ઇતિ । મે પ્રત્યગાત્મનો મમ ન સ્વતો નાશો ભવતિ તત્ર હેતુઃ,

પ્રત્યભિજ્ઞાનાદાત્મનઃ પ્રત્યભિજ્ઞાયમાનત્વાત્ । પ્રત્યભિજ્ઞાનં

નામ પૂર્વમનુભૂતસ્ય કાલાન્તરે પ્રમાણેન તત્તોલ્લેખપૂર્વકં જ્ઞાનમ્ ।

આત્મા હિ યોડહં બાલ્યે પિતરાવન્વભૂવં સ એવેદાનીં સ્થવિરે

પ્રણમૃનનુભવામિ, યોડહં સુમઃ સ્વપ્રમદ્રાક્ષં સ એવેદાનીં

જાગર્માતિ ચ બાલ્યાદયસ્થાસુ જાગ્રદાદયસ્થાસુ ચ પ્રત્યભિજ્ઞાયતે ।

તસ્ય પ્રત્યભિજ્ઞાનમાત્મનો નિર્નિમિત્તનાશે નોપપદ્યતે । તથા

હિ, આત્મનો હિ સ્વતો નાશે પ્રતિક્ષણમન્યોડન્ય આત્મેતિ વક્તવ્યમ્ ।

તત્ર કથં વાન્યોડન્યેન સોડહમિતિ પ્રત્યભિજ્ઞાયેત, આત્મા ચ

સોડહમિત્યાત્માનં પ્રત્યભિજ્ઞાતિ । તસ્માન્ન તસ્ય સ્વતો નાશ ઇત્યર્થઃ ।

ન દ્વિતીય ઇત્યાહ । નિરંશત્વાન્ન ચાન્યત

ઇતિ । નિરંશત્વાદંશરહિતત્વાન્નિરવયવત્વાદ્ અન્યતો

હેતુસંયોગાદ્યાત્મનો ન નાશ ઇત્યર્થઃ । આત્મા હિ ચિદ્રૂપત્વાન્નિરવયવઃ ।

યદિ નિરવયવસ્થાત્મનઃ સાવયવત્વમુચ્યેત, તર્હિ વક્તવ્યમ્,

આત્માવયવાશ્ચેતના અચેતના વા ।

નાદઃ, આત્માવયવાનાં હિ પ્રત્યેકં ચેતનત્વે વિરુદ્ધાભિપ્રાયતયા

शरीरमुन्मध्येत ।

न द्वितीयः

अथेतनैरवयवैरारब्धस्याध्यात्मनोऽप्यथेतनत्वप्रसङ्गात्,
न ह्यथेतनैस्तन्तुभिरारब्धः पटश्चेतनो दृश्यते, ततो
निरवयव एवात्मा, न निरवयवे यात्मनि हेतुसंयोगः सम्भवति,
सत्त्वैकदेशवृत्तित्वात्, अतोऽन्यतोऽध्यात्मनो न नाश इति भावः ।

नापि तृतीय इत्याह । न याश्रयेत्यादिना ।

आश्रयविनाशादाधारविनाशादपि मे मम विनाशो न स्यात्,
कुतः? अनाश्रयात्, आश्रयस्याधारस्याभावात् । आत्मा हि
गुणकिञ्चिज्जात्याद्यन्यतमत्वाभावादानाश्रयः, निरवयवत्वाच्च
नापि घटवदाश्रयः । अत आश्रयनाशादध्यात्मनो न
नाशः । आत्मनो मरणादिप्रतीतिस्तु देहाद्युपाधिभृता ।
तदुक्तं सूत्रकृता – “यथायवपाश्रयस्तु स्यात्
तद्व्यपदेशो भाक्तस्तद्भावभावित्वा” इति । अस्य यार्थो
विधारण्यगुरुभिरधिकरणरत्नमालायां दर्शितः ।

“शुवस्य जन्ममरणो वपुषो वात्मनो हि ते ।

जातो मे पुत्र इत्युक्तेर्जातकर्मादिभिस्तथा” ॥

इति पूर्वपक्षे प्राप्ते सिद्धान्तमाह –

“मुष्ये ते वपुषो भाक्ते शुवस्यैते अपेक्ष्य हि ।

जातकर्म च लोकोक्तिर्जुवापेतेति शास्त्रतः” ॥ इति ।

ततस्त्रिविधनाशाभावान्नित्य एवात्मेति तस्य ब्रह्मणोऽभेदः सम्यग्
घटत इति भावः ॥ ४ ॥

हेतुसंयोगादात्मनो न नाश इति द्वितीयं पक्षं प्रपञ्चयति –

न शोषध्वोषविकलेदच्छेदाश्चिन्नमसो मम ।

सत्त्वैरध्यनिलाञ्चम्भः शस्त्रैः डिमुत कल्पितैः ॥ ५ ॥

न शोषेति । चिन्नमसश्चिदाकाशस्य ममात्मनोऽनिलेन वायुना न
शोषः शोषणं पत्रकृत्वादेरिव भवति, नाप्यग्निना ध्वोषो दाहः
पटादेरिव भवति, नाप्यम्भसा जलेन शस्यादेरिव विकलेदः क्लेदं
भवति, नापि शस्त्रेणायुधेनेक्षुदादेरिव छेदो द्वैधीभाव

आत्मनो भवति, आकाशस्थेवात्मनो निरवयवत्वेन वाय्वादिभिः
सम्बन्धाभावादित्यर्थः । व्यावहारिकसत्यस्य भूताकाशस्यैव
छि निरवयवत्वेनासङ्गत्वादाकाशतुल्यसत्त्वैरप्यनिलादिभिः
शोषाद्यो न भवन्ति, आत्मनि मायाकल्पितत्वेन
मिथ्याभूतैर्वाय्वादिभिर्वस्तुतोऽद्वितीयस्यासङ्गस्थात्मनः शोषाद्यो
न सम्भवन्तीति किमु वक्तव्यमित्यर्थः । तदुक्तं भगवता -
“अच्छेद्योऽय” मित्वादिना ॥ ५ ॥

ननु प्रत्यगात्मा परिच्छिन्न एवानुभूयते, अलमिडास्मीति प्रतीतेः ।
ब्रह्म य सर्वगतम्, “नित्यं विभुम्” इत्यादिश्रुतेः । अतो नायं
ब्रह्मेत्याशङ्क्यात्मनः सर्वगतत्वं युक्त्या सम्भावयन्नाह -

आभारूपस्य विश्वस्य भानं भासंनिधेर्विना ।
कदाचिन्नावकल्पेत भा यादं तेन सर्वगः ॥ ६ ॥

आभारूपस्येति । आभारूपस्याचिद्रूपस्य जडस्येत्यर्थः,
विश्वस्य जगतो भानं प्रकाशो भासंनिधेर्विना भासंनिधिं
विना, यैतन्यसम्बन्धं विनेत्यर्थः, कदाचित् कदाचिदपि
नावकल्पेत, न सम्भवेत्, भासैतन्यरूपश्चाहं प्रत्यगात्मा, तेन
जडसर्वप्रपञ्चभासकत्वेन प्रत्यगात्मा सर्वगः, सर्वगतो
भवामीत्यर्थः, अहोयोजनदूरवर्तियन्द्रसूर्यमण्डलम्,
ततोऽप्यतिदूरवर्ति ध्रुवादि नक्षत्राणि च प्रत्यगात्मनो
भासन्ते, तस्य भानं जडानां तेषां स्वतो न सम्भवति, किन्तु
स्वप्रकाशरूपात्मयैतन्यसम्बन्धबलेनैव तद् वक्तव्यम्,
स्वतोऽप्रकाशस्य घटादेः स्वप्रकाशदीपादिसम्बन्धबलेनैव
प्रकाशदर्शनात् ।

अथ प्रत्यगात्मानैव तिष्ठेत् कथं ध्रुवादिना
सम्बन्धेत, ततो ध्रुवादिभासकत्वात् प्रत्यगात्मा सर्वगतः,
परिच्छिन्नताप्रतीतिश्चात्मनोऽभिव्यञ्जकोपाधिपरिच्छेदाद्
भ्रान्त्योपपद्यते । तदुक्तं ब्रह्मगीतायाम् -

“स्वयं भातुमशक्तं छि जडात्मकमिदं जगत् ।
चित्सम्बन्धबलेनैव भलु भाति न यान्यथा ॥

स्वाभिव्यञ्जकसङ्कोचात् प्रतिभात्मनः ।

न स्वरूपेण सिद्धूपः सर्वव्यापी सदा भवु” ॥ ४॥

ततो ज्ञुवात्मा ब्रह्मैवेति भावः ॥ ६ ॥

ननु ज्ञुवस्य ब्रह्माभेदोऽसङ्गतः, ब्रह्मणो अवासिद्धेः ।

देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यं वस्तु हि ब्रह्मेत्युच्यते ।

न य तत् सम्भवति, कालाकाशादेर्द्वितीयस्य विद्यमानत्वेन
वस्तुपरिच्छेदाभावस्यासिद्धेः, न चाकाशादेर्ब्रह्मण्यारोपितत्वेन
भिध्यात्वात् तेन तस्य न द्वितीयत्वमिति वाच्यम्, आकाशादेरध्यस्तत्वे
मानाभावात् । न य “आत्मन आकाशः सम्भूतः” इति श्रुतिस्तत्र
मानमिति वाच्यम्, तत्राकाशादेर्ब्रह्मकार्यतामात्रप्रतीतेः, एत्याशङ्क्य
ब्रह्मणोऽद्वितीयत्वसिद्धय आकाशादेरध्यस्तत्वं साधयति -

न हि भानादृते सत्त्वं नर्ते भानं चित्तोऽचितः ।

चित्सम्भेदोऽपि नाध्यासादृते तेनाडमद्भयः ॥ ७ ॥

न हीति । भानादृते प्रकाशं विना पदार्थस्य सत्त्वं सद्भावो

नास्ति, अप्रकाशमानशशविषण्णादेः सत्त्वादर्शनादित्यर्थः ।

ततः किं तत्राड, नर्त एत्यादिना अचित्तो जडस्य चित ऋते

चैतन्यस्य सम्बन्धं विना भानं प्रकाशो नास्ति स्वतो भानवत्त्वे

जडत्वाभावप्रसङ्गादित्यर्थः । ततोऽपि किं तत्राड, चित्संभेद

एत्यादिना, चित्संभेदोऽपि चैतन्यसम्बन्धोऽप्यध्यासादृते

चित्यारोपितत्वं विना जडस्य न सम्भवतीत्यर्थः । अयं भावः -

शिञ्जडयोरध्यासिकसम्बन्धातिरिक्तं सम्बन्धं वदन् वादी प्रष्टव्यः,

किं तयोः सम्बन्धः? संयोगः, उत समवायः, अथ तादात्म्यम्, अथवा

विषयविषयिभाव इति ।

नाधः, चित्तोऽद्रव्यत्वेन संयोगानुपपत्तेः, गुणश्रयस्यैव द्रव्यत्वात्,

चित्तो निर्गुणत्वात् ।

नापि समवायः, शिञ्जडयोर्गुणगुण्यार्थिष्वन्यतमत्वाभावात् ।

ननु शिञ्जडयोः कार्यकारणभावात् तन्तुपटयोरिव समवायोऽस्त्विति

येत्, न, तन्तुपटयोः समवायेऽवयवव्यवविताया अेव प्रयोजकत्वेन

कार्यकारणभावस्याप्रयोजकत्वात्, अन्यथा तुरीपटयोरपि

समवायप्रसङ्गात्, अवयवव्यववितायाश्च दृग्दृश्ययोरभावात् ।

નાપિ તાદાત્મ્યમ્, પરસ્પરવિલક્ષણયોસ્તયોસ્તાદાત્મ્યાસમ્ભવાત્ ।

નાપિ વિષયવિષયિભાવઃ, તસ્ય મૂલસમ્બન્ધપૂર્વકત્વાત્,
તદસમ્ભવસ્ય ચોક્તત્વાત્, અન્યથાતિપ્રસઙ્ગાત્, તદુક્તં
સર્વજ્ઞાત્મમુનિભિઃ -

“ન સંકરો નાપિ ચ સંયુતિસ્તયો-
ર્ન ચાસ્તિ તદ્ભત્ સમવાયસમ્ભવઃ ।
અતો ન ચિચ્ચૈત્યસમન્વયં પ્રતિ
પ્રતીયતે કાચન મૂલસઙ્ગતિઃ” ॥ ઇતિ ।

તતસ્તયોરાધ્યાસિક એવ સમ્બન્ધ ઇતિ વાચ્યમ્, તથા ચ
જડપદાર્થભાનાન્યથાનુપપત્તિરેવાકાશાદિરધ્યસ્તત્વે પ્રમાણમ્, તદપિ
તૈરેવોક્તમ્,

“તતો વિચન્મુખ્યમદો જગજ્જડં
ચિદાત્મનોડસ્યૈવ વિવર્ત ઇષ્યતામ્ ।
અનાદ્યવિદ્યાપટસંવૃતાત્મન-
સ્તદોપલભ્યત્વમમુષ્ય કલ્યતે” ॥ ઇતિ ।

તેનાકાશાદેરધ્યસ્તત્વેનાહં પ્રત્યગભિન્નઃ પરમાત્માદ્વયઃ,
અદ્વિતીય ઇત્યર્થઃ । તતશ્ચ બ્રહ્મણો વસ્તુપરિચ્છેદાભાવેન
ત્રિવિધપરિચ્છેદશૂન્યત્વં સિદ્ધમિત્યર્થઃ । તદુક્તં
વિદ્યારણ્યગુરુભિઃ પગ્ચકોશવિવેકે -

“દેશકાલાન્યવસ્તૂનાં કલ્પિતત્વાચ્ચ માયયા ।
ન દેશાદિકૃતોડન્તોડસ્તિ બ્રહ્માનન્ત્યં સ્ફુટં તતઃ” ॥ ઇતિ ॥ ૭ ॥

નનુ સ્થૂલોડં કૃશોડં કાણોડં બધિરોડં મૂકોડં
બુભુક્ષિતોડં પિપાસિતોડં મન્તાહં નિશ્ચિતોડહમ્, ઇતિ
દેહાદિરૂપેણાનુભૂયમાનસ્ય પ્રતીયઃ કથં ચિદેકરસબ્રહ્મતા,
ઇત્યાશઙ્ક્ય દેહાદીનામનાત્મત્વં પ્રત્યેકં સાધયતિ -

ન દેહો નેન્દ્રિયં ચાહં ન પ્રાણો ન મનો ન ધીઃ ।
મમતાપરિરબ્ધત્વાદાક્રીડત્વાદિદં ધિયઃ ॥ ૮ ॥

ન દેહ ઇતિ । દેહઃ સશિરસ્કઃ પિણ્ડઃ, ઇન્દ્રિયમ્ દ્વિવિધમ્,
જ્ઞાનસાધનં ચક્ષુરાદિ, કર્મ સાધનં પાણ્યાદિ ચ, પ્રાણઃ

पञ्चवृत्तिः, मनः संशयात्मकम्, धीर्बुद्धिर्निश्चयात्मिका,
 अलंशब्दस्य देहादिभिः प्रत्येकं सम्बन्धः, अयेते देहाद्यो बुद्धिपर्यन्ताः
 पञ्चापि पदार्था अनात्मान् एत्यर्थः । कुत एत्यत आह, ममतेत्यादिना ।
 ममतापरिरब्धित्वादित्थं धियः, आकीर्त्वाय्य, ममतया ममेतिबुद्ध्य
 परिरब्धत्वादाविङ्गितत्वाद् विषयीकृतत्वादिति यावत् । एवं धिय
 एवं बुद्धेः, आकीर्त्वाल्कीर्त्वास्थानत्वादित्थं बुद्धिविषयत्वादित्यर्थः ।
 अत्रेदमनुमानं विवक्षितम् । देहाद्यः प्रत्येकमनात्मानः,
 ममताबुद्धिविषयत्वादित्थं बुद्धिविषयत्वाय्य, घटादिवदिति ।
 देहोऽनात्मा, रूपादिमत्वात्, घटवत्, इन्द्रियाण्यनात्मानः,
 करणत्वात्, कुटारवत्, प्राणोऽनात्मा, वायुत्वात्, बाह्यवायुवत्,
 देहोऽलमित्यादिप्रतीत्यभावाद्यानात्मत्वं पञ्चानाम् ।
 कृशोऽलमित्यादिप्रतीतिस्तु रक्तः स्फुटिक एत्यादिप्रतीतिवदात्मनि
 देहादिधर्माद्यासाध्युपपद्यते, नापि तत्संघातस्याथात्मत्वम्,
 अनात्मसमुदायस्तत्संघातोऽपि नात्मा, अनात्मत्वात्, गृहादिवदिति भावः ॥ ८ ॥

नन्वडङ्गारस्यात्मत्वमस्तु, तस्य ममेदंबुद्धिविषयत्वाभावात्,
 एत्याशङ्क्य सुषुप्त्यादावात्मनि विद्यमानेऽप्यडङ्गारस्याभावात्
 तयोर्द्वैक्यमित्यभिप्रेत्य प्रकाशान्तरेण तयोर्भेदं साधयति -

साक्षी सर्वान्वितः प्रेयानलं नालं कदाचन ।

परिणामपरिच्छेदपरितापैरुपप्लवात् ॥ ९ ॥

साक्षीति । साक्षी चिद्रूपोऽन्तःकरणपरिणामरागद्वेषादिद्रष्टा,
 सर्वान्वितः सर्वत्र घटपटादिष्वन्वितः, घटः स्फुरति,
 पटः स्फुरति, एति स्फुरणस्य सर्वत्रानुगतत्वेनानुभवात्,
 प्रेयान् प्रियतम आनन्दरूपः, तस्यैव प्रेयस्त्वात्,
 अनुभूयते ज्यात्मनः प्रियतमत्वम्, अलं सर्वदा भूयासं न
 कदाचिन्नाभूवमित्यात्मनि सर्वेषां प्रार्थनादर्शनादित्यर्थः ।
 अेवम्भूतोऽलं प्रत्यगात्मा कदाचन कदाचिदपि नालं नालङ्गारो
 भवाभीत्यर्थः । तत्र उेतुमाह, परिणामेत्यादिना, अडङ्गारस्य
 परिणामपरिच्छेदपरितापैः । परिणामो रागद्वेषादिपरिणामः,
 परिच्छेदः परिमितत्वम्, परितापो दुःखादिः, अेतैस्त्रिभिरुपप्लवः
 सम्बन्धः, तस्मादित्यर्थः । द्रष्टृदृश्यभावेन
 सर्वगतत्वपरिच्छिन्नत्वाद्याकारेणानन्दरूपित्वदुःमित्वाकारेण

યાનુભૂયમાનત્વાદહકુારાત્મનોર્ભેદઃ સ્ફુટ ઇત્યર્થઃ ।
કિમિતિ તર્હિ તથોર્ભેદઃ સર્વેનાનુભૂયત ઇતિ
ચેત્, અહકુારાત્મનોસ્તમાયઃપિણ્ડવદવિવેકેન
દૃઢમેકતયાડધ્યસનાત્રાનુભૂયત ઇતિ ગૃહાણેત્યભિપ્રાયઃ ॥ ૯ ॥

નન્વેવમપિ સંસારિણ આત્મનઃ કથં નિત્યમુક્તાબ્રહ્મતા । ન ચ
સંસારોહકુારસ્યૈવ નાત્મન ઇતિ વાચ્યમ્, આત્માહકુારોભયસન્નિધાને
પ્રતીયમાનસ્ય સંસારસ્યાહકુારૈકસમ્બન્ધિત્વે માનાભાવાત્,
ઇત્યાશ્ડ્ક્યાન્વયવ્યતિરેકાવેવ તત્ર માનમિત્યાહ -

સુમેહકમિ ન દૃશ્યન્તે દુઃખદોષપ્રવૃત્તયઃ ।
અતસ્તસ્યૈવ સંસારો ન મે સંસર્તૃસાક્ષિણઃ ॥ ૧૦ ॥

સુમેહકમીતિ । અહમ્યહકુારે સુમ ઉપરતે સતિ સુષુમિમૂર્છાદૌ
દુઃખદોષપ્રવૃત્તયઃ, દુઃખં ચ, દોષા રાગાદ્યશ્ચ,
તત્કાર્યભૂતા પ્રવૃત્તિશ્ચ, દુઃખદોષપ્રવૃત્તયઃ, તા ન
દૃશ્યન્તે યતોહતસ્તસ્યૈવાહકુારસ્ય સંસારઃ, સંસર્તૃસાક્ષિણઃ
સંસર્તૃરહકુારસ્ય સાક્ષિણો મે મમ પ્રત્યગાત્મનો ન સંસાર
ઇત્યર્થઃ । અહકુારે સતિ જાગ્રત્સ્વપ્નોઃ સંસારદર્શનાત્ ।
તદભાવે ચ સુષુમ્યાદૌ કેવલ આત્મનિ સંસારદર્શનાત્ ।
અહકુારસમ્બન્ધ્યેવ સંસાર આત્મન્યપિ તદવિવેકાત્ પ્રતીયતે, યથા
દાહકત્વમગ્નિસમ્બન્ધ્યેવ સત્ તદવિવેકાદયસ્યાપિ પ્રતીયતે । યથા
વા રક્તિમા જપાકુસુમસમ્બન્ધ્યેવ સન્નવિવેકાત્ સ્ફુટિકેહકપિ પ્રતીયતે,
તદ્વદાત્મન્યપ્યહકુારોપાધિવશાદેવ સંસારઃ પ્રતીયતે, ન સ્વતઃ,
સુષુમ્યાદાવદર્શનાત્ । તદુક્તં સર્વજ્ઞમુનિભિઃ -

“કર્ત્રાદિસંનિધિબલેન તવાપિ કર્ત્વ-
ભોક્તૃપ્રમાતૃવપુરાપતતિ ભ્રમેણ ।
તદ્ધુધિસંશ્રયમનાત્મગતં પ્રતીચિ
શુદ્ધેહકપિ પશ્યતિ તમઃપટલાવૃતાક્ષઃ । ઇતિ ।

અત આત્મા નિત્યમુક્તં બ્રહ્મૈવેત્યભિપ્રાયઃ ॥ ૧૦ ॥

નન્વેવમપ્યાત્મનો જાગ્રદાદિવસ્થાવત્ત્વં વક્તવ્યમ્,
અહકુારસ્ય સુષુમાવભાવેન સુષુમ્યવસ્થાવત્વાનુપપત્તૌ
જાગ્રત્સ્વપ્નાવસ્થાદ્વયસમ્બન્ધિત્વસ્યાપ્યનુપપત્તેસ્તાસાં

તત્સાક્ષિણ ઉક્તલક્ષણસુષુમ્યાદિસાક્ષિણો મે મમાત્મનસ્તે ત્રયઃ
 સુષુપ્તિસ્વપ્નજાગરાઃ કથં સ્યુઃ, ન કથંચિદિત્યર્થઃ । અયં ભાવઃ
 - સુષુપ્ત્યવસ્થાયાં તાવત્ સુષુપ્તિતાત્કાલિકાજ્ઞાનાવભાસકં
 કિંચિત્ચૈતન્યમહ્નિકાર્યં સર્વેરપિ, અન્યથા ઉત્થિતસ્ય
 પુરુષસ્ય સુખમહમસ્વાપ્સં ન કિંચિદવેદિષમિતિ
 સુષુપ્તિતાત્કાલિકાજ્ઞાનપરામર્શાનુપપત્તેસ્તચ્ચૈતન્યં ન જન્યમ્
 મનશ્ચક્ષુરાદેઃ સુમ્યન્તઃપાતિત્વાદનન્તં ચ તદજન્યભાવસ્ય
 નિત્યત્વનિયમાત્, તચ્ચૈતન્યમસ્માભિરાત્મેત્યુચ્યતે । તથા
 ચ કથમનાદિનિત્યજ્ઞાનસ્વરૂપસ્યાત્મનો જ્ઞાનોપરમરૂપા
 સુષુપ્તિઃ, જ્ઞાનોત્પત્તિરૂપૌ સ્વપ્નજાગરૌ ચ સ્યુઃ, અહકુારસ્ય તુ
 જન્યવૃત્તિરૂપજ્ઞાનાશ્રયત્વાત્ તત્રયમુપપદ્યતે । તતશ્ચાત્મા
 જાગ્રદાદ્યવસ્થારહિત ઇતિ ॥ ૧૨ ॥

ઇદાનીમાત્મનો નિર્વિકારબ્રહ્માભેદાય ષડ્ભાવવિકારરાહિત્યં સાધયતિ

-

ષડ્વિકારવતાં વેત્તા નિર્વિકારોડહમન્યથા ।

તદ્વિકારાનુસન્ધાનં સર્વથા નાવકલ્પતે ॥ ૧૩ ॥

ષડ્વિકારેતિ । ષડ્વિકારવતાં ષડ્ભાવવિકારવતાં, ષટ્

ચ તે ભાવવિકારાશ્ચ ષડ્ભાવવિકારાઃ, જાયતે, અસ્તિ, વર્ધતે,
 વિપરિણમતે, અપક્ષીયતે, વિનશ્યતિ, ઇત્યુક્તાઃ । તે યેષાં સન્તિ તે
 ષડ્ભાવવિકારવન્તસ્તેષાં બાહ્યઘટાદીનામ્, આન્તરબુદ્ધ્યાદીનાં
 ચ, વેત્તા જ્ઞાતાહમાત્મા નિર્વિકારો વિકારરહિતો ભવામિ । આત્મા હિ
 બાહ્યાન્તરવસ્તૂનામુત્પત્યાદિવિકારાન્ જાનાતિ, અતો નિર્વિકારો ભવિતુમર્હતિ,
 યો યજ્જાનાતિ ન સ તદ્ધર્મવાનિતિ વ્યામેલોકસિદ્ધત્વાદિત્યર્થઃ ।
 તદ્દુક્તં વાર્તિકકૃતા -

“નર્તે સ્યાદ્વિકિંચિં દુઃખી સાક્ષિતા કા વિકારિણઃ ।

ધીવિકિયાસહસ્રાણાં સાક્ષ્યતોડહમવિકિયઃ” ॥ ઇતિ ।

વિપક્ષે દોષમાહ - અન્યથેત્યાદિના । અન્યથા વિકારસાક્ષિણોડપિ

વિકારિત્વે તદ્વિકારાનુસન્ધાનં, તેષાં વિકારિવસ્તૂનાં ચે

વિકારાસ્તેષામનુસન્ધાનં સર્વથા સર્વપ્રકારેણાપિ નાવકલ્પતે, ન

સમ્ભવતીત્યર્થઃ । અયમભિસન્ધિઃ - આત્મનોડપિ વિકારિત્વે કિમાત્મન

धृतरेशां च विकारा आत्मना ज्ञायन्ते, उतेतरैः, नोभयथापि, विकारिवस्तुनो
भृदादिवज्जडत्वनिधमादिति ॥ १३ ॥

किञ्च, विकारिवस्तुनो विकाराणां च किं भेद उताभेदः? नाद्यः,
भिन्नयोर्गवाश्वयोरिव विकारविकारिभावानुपपत्तेः, धृत्यभिप्रेत्य
द्वितीयपक्षे दूषणमाह -

तेन तेन हि रूपाण्य जायते लीयते मुहुः ।

विकारि वस्तु तस्यैषामनुसन्धातृता कुतः ॥ १४ ॥

तेनेति । तेन तेन रूपाण्योत्पत्त्यादिविकाररूपाण्य तदभिन्नं विकारि
वस्त्वपि जायत उत्पद्यते, मुहुः शश्वल्लीयते, नश्यति च,
तयोरभेदादित्यर्थः । हि यस्मादेवं तस्मात् तस्य विकारिवस्तुन
अेषां विकाराणामनुसन्धातृता कुतः, अनुसन्धानं कुतः, न कुतोऽपि
भवेदित्यर्थः । तत्तद्विकाररूपाण्य तदा तदा नश्यतो विकारिवस्तुनः
कथं कालान्तरीयं विकारानुसन्धानं घटते, न कथञ्चिदित्यर्थः ॥ १४ ॥

नन्यात्मा स्वयं विकारी सन्नप्यात्मन धृतरेशां च
विकारान् विजानातु, न च तस्य विकारित्वाविशेषे कथं
स्वेतरपरिज्ञानमिति वाच्यम्, शिवात्वाविशेषेऽपि रत्नस्य
स्वभावविशेषेण स्वेतरावभासकत्ववदात्मनोऽपि स्वभावविशेषेण
स्वेतरविकारानुसन्धानोपपत्तेः । न च तेन तेन विकारेण साकं
नष्टस्य कथं सर्वविकारानुसन्धानमिति वाच्यम्, तस्य विकारिण्य आत्मनो
विकारैरत्यन्ताभेदस्थानङ्गीकारात्, किं त्वीषदभेदघटिताभेदस्य
तादात्म्यस्यैव तन्तुपटयोरिवाङ्गीकारात्, धृत्याशङ्क्य, अवेवमप्यात्मन
आधेन्तविकारद्रयानुसन्धानं न सम्भवतीत्याह -

न च स्वजन्म नाशं वा द्रष्टुमर्हति कश्चन ।

तौ हि प्रागुत्तराभावयथरमप्रथमक्षणाौ ॥ १५ ॥

न येति । कश्चन कश्चिन्निपुणोऽपि स्वजन्म स्वोत्पत्तिं
नाशं ध्वंसं वा द्रष्टुं ज्ञातुं नार्हति, न शक्नोतीत्यर्थः ।
तत्र हेतुमाह - तौ डीत्यादिना, हि यस्मात् तौ जन्मनाशौ
प्रागुत्तराभावयथरमप्रथमक्षणाौ, प्रागुत्तरौ यावभावौ
प्रागभावप्रध्वंसाभावौ तथोर्यौ यथरमप्रथमक्षणाौ, तौ
प्रागुत्तराभावयथरमप्रथमक्षणाौ प्रागभावयथरमक्षणा

उत्पत्तिर्वस्तुनः प्रध्वंसाभावप्रथमक्षणां नाना इत्यर्थः ।
यस्माज्जन्मनाशौ प्रागुत्तराभावपरमप्रथमक्षणां तस्मात्
स्वजन्म नाशं वा द्रष्टुं नार्हतीति सम्बन्धः । एतदत्राहुतम्
– आत्मा हि स्वसमानकालिकवस्त्वेव जानातीति वक्तव्यम्, दीप एव
स्वसमानकालिकपदार्थावभासकः, तथा यावस्थानसमयेऽविद्यमानयोः
प्रागभावप्रध्वंसाभावयोः परिज्ञानाभावे कथं
प्रागभावपरमक्षणात्त्वं स्वजन्म, प्रध्वंसाभावप्रथमक्षणात्त्वं
नानां य, जानीयात् न कथं सिद्धपीत्यर्थः ।
तयोश्चासिद्धौ मध्यमवर्तिविकाराणामप्यसिद्धिरेव । तेषामपि
विकाराणामुत्पत्तिनाशसमानाश्रयत्वनियमात् । तदुक्तं वाक्यवृत्तौ
भाष्यकारैः –

“दृढेन्द्रियमनःप्राणादङ्गुतिभ्यो विलक्षणः ।
प्रोज्जिताशेषषड्भावविकारस्त्वंपदाभिधः” ॥ इति ।

ततश्चात्मा निर्विकारत्वाद् ब्रह्मैवेत्यर्थः ॥ १५ ॥

ननु पूर्वोक्तं सर्वं वृथा, आत्मन उक्तस्वरूपब्रह्मत्वज्ञाने
प्रयोजनाभावात् । न य संसारनिवृत्तिरात्मनो ब्रह्मत्वज्ञाने
प्रयोजनमिति वाच्यम्, तन्निरवृत्तेरसम्भवात् । संसारो
ज्यात्मन्यदङ्गारोपाधिना प्रतीयमानः कर्तृत्वादिभिः, स य न ज्ञानेन
निवर्तयितुं शक्यः, तस्यात्मनि सोपाधिकब्रह्मत्वात्, सोपाधिकब्रह्मस्य
य यावदुपाध्यवस्थानम्, तत्त्वज्ञानेऽप्यवस्थानात्, लोके
सोपाधिकब्रह्मस्य प्रतिबिम्बयलनादेर्यावदुपाधियलनं प्रतीतेः ।
न योपाधेरदङ्गारस्य ब्रह्मज्ञानेन निवृत्तौ तत्प्रयुक्तस्यात्मनि
प्रतीयमानस्य कर्तृत्वादेरपि निवृत्तिरिति वाच्यम्, तस्य मूलाज्ञाने
सति निवृत्तेरसम्भवात् । न य मूलाज्ञानस्याध्यात्मनि विद्यमानस्य
ब्रह्मज्ञानान्निरवृत्तिरिति वाच्यम्, तस्य कल्पकाभावेनाकल्पिततया
ज्ञानेन निवर्तयितुमशक्यत्वात्, अन्यथाज्ञानस्थानवस्थानप्रसङ्गात्,
इत्याशङ्क्याज्ञानस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वसिद्धये कल्पितत्वं वक्तुं
तस्यात्मनि वस्तुतोऽसम्भवमाह –

न प्रकाशेऽहमित्युक्तिर्यत्रकाशैकबन्धना ।

स्वप्रकाशं तमात्मानमप्रकाशः कथं स्पृशेत् ॥ १६ ॥

न प्रकाशेति । अहं न प्रकाशेन भाभीत्युक्तिर्वचनं
यत्प्रकाशैकबन्धना, यस्य प्रकाशो यत्प्रकाशः, स्वरूपप्रकाश अेक
अेव निबन्धनं निमित्तं यस्याः सा तथोक्ता, न प्रकाश इति व्यवहारस्य
प्रकाशैकनिबन्धनत्वात्, स्वप्रकाशानुभवनिमित्तत्वादित्यर्थः । तं
स्वप्रकाशं स्वयमेव भासमानमात्मानमप्रकाशोऽज्ञानं कथं
स्पृशेदावृणुयात्, न कथञ्चिदित्यर्थः ।

अयं भावः । आत्मा सर्वदा स्वयंभासमानः सर्वं भासयति, स
कथमज्ञानेन प्रकाशविरोधिना स्पृश्येत, न हि परतरकिरणशाखी
दिनकरस्तमसा स्पृश्यमानो दृश्यते, तत् कस्य छेतोः,
प्रकाशाप्रकाशयोर्विरोधात्, तथा याज्ञानस्यात्मनि युक्त्यसङ्गत्वात्
परमार्थतः सम्भव इति ॥ १६ ॥

ननु कथं तर्हि न प्रकाश इत्यात्मन्यज्ञानानुभव इत्याशङ्क्य सूर्ये
पेयकादीनामन्धकारप्रतीतिवद्भीत्याप्युपपद्यत इत्याह -

तथाप्याभाति कोऽप्येष विचारामावज्ज्वलनः ।

अवश्यायश्चिदाकाशे विचारार्कोऽद्यावधिः ॥ १७ ॥

तथापीति । यद्यपि वस्तुत आत्मन्यज्ञानं न सम्भवति,
तथाप्येषोऽप्रकाश अवश्यायो नीहारः, अवश्यायवदवश्यायः,
आवरकत्वात्, चिदाकाशे चित्प्रकाश आत्मन्याभातीति सम्बन्धः ।

नन्यज्ञानस्य वस्तुतोऽसत्त्वे कथं प्रत्यक्षप्रतीतिः, न ष्यसतः
शशविषाण्णादेः प्रत्यक्षप्रतीतिरस्ति, तत्राह कोऽपीति, कोऽपि
सत्त्वासत्त्वाभ्यामनिर्वचनीयोऽप्रकाशस्यासत्सद्विलक्षणत्वाद्गोकारान्न
प्रत्यक्षप्रतीत्यनुपपत्तिरित्यर्थः ।

नन्वेवमप्यप्रकाशस्यात्मन्यनुभवो नोपपद्यते, विरोधादिति चेत्,
न, तथा हि किं जडवस्त्वप्रकाशविरोधि, उत स्वप्रकाशरूप आत्मा?
नाधः, जडाप्रकाशयोः परस्परविरोधासम्भवत् । नापि द्वितीयः,
तस्य विरोधिनि स्वप्रकाश आत्मन्यवस्थानानुपपत्तेः । न याहं न
प्रकाश इत्यज्ञानसाधकस्य तस्य नाज्ञानविरोधित्वमिति वाच्यम्,
आत्मस्वरूपस्य प्रकाशस्याविरोधित्वेऽन्यस्यापि विरोधिनाऽभावात्
कदापि निवृत्तिर्न स्यात्, तत्राह विचारार्कोऽद्यावधिरिति । विचारो
विचारजन्यं ज्ञानमेवार्कः सूर्यः, तमोनिवर्तकत्वात्, तस्योदय उत्पत्तिः,

સાવધિઃ સ્થિતિર્મર્યાદા યસ્યાપ્રકાશસ્ય સઃ, વિચારકોદયાવધિસ્થિત્યર્થઃ ।
 કેવલાત્મનોડવિરોધિત્વેડપ્યખાણ્ડાકારવૃત્યારૂઢાત્મચૈતન્યસ્ય
 તન્નિવર્તકત્વોપપત્તેઃ, કેવલસૂર્યકિરણસ્યાદગ્ધૃત્વેન
 તૃણાદિભાસકત્વેડપિ સૂર્યકાન્તસંયુક્તસ્ય
 તસ્ય દગ્ધૃત્વદર્શનાદિતિ ભાવઃ । કિમિતિ તર્હિ
 વાક્યજન્યાખાણ્ડાકારવૃત્તૌ સત્યામપિ સર્વેષામાત્માજ્ઞાનં ન
 નિવર્તત ઇત્યાશઙ્ક્યાહ – વિચારાભાવજીવન ઇતિ । વિચારાભાવ એવ
 શ્રવણમનનરૂપયોર્વેદાન્તપ્રમાણતત્ત્રમેયબ્રહ્મવિપયયોર્વિચારયોરભાવ
 એવ । જીવનમવસ્થિતિહેતુર્યસ્યાપ્રકાશસ્ય સઃ, વિચારાભાવજીવન
 ઇત્યર્થઃ । વાક્યજન્યાખાણ્ડાકારવૃત્તિરસમ્ભાવનાદિભિઃ પ્રતિબદ્ધા
 સતી નાજ્ઞાનં નિવર્તયતિ, યથા મણિમન્ત્રાદિભિઃ પ્રતિબદ્ધોડગ્નિઃ
 સંયુક્તમપિ તૃણાદિકં ન દહતિ, તદ્દત્ । તદ્દુક્તં સર્જાત્મમુનિભિઃ

“પુરુષાપરાધમલિના ધિષણા નિરવઘયક્ષુરુદયાપિ યથા ।
 ન ફલાય ભૃષ્ટવિષયા ભવતિ શ્રુતિસમ્ભવાપિ તુ તથાત્મનિ
 ધીઃ” ॥ ઇતિ । var પાઠવ્ભેદ ભચ્છૃવિષયા

યદા તુ સમ્યગ્વિચારેણાસમ્ભાવનાદયો નિવર્તન્તે,
 તદા અપ્રતિબદ્ધા સત્યજ્ઞાનં નિવર્તયતિ, યથા
 મણ્યાદિપ્રતિબન્ધનિવૃત્તાવગ્નિસ્તૃણાદિકં દહતિ તદ્દત્ । એતદપિ
 તૈરૈવોક્તમ્ –

“પુરુષાપરાધવિગમે તુ પુનઃ પ્રતિબન્ધકવ્યુદસનાત્ સફલા ।
 મણિમન્ત્રયોરપગમે તુ યથા સતિ પાવકાદ્ભવતિ ધૂમલતા ॥ ઇતિ ।
 તથા ચાજ્ઞાનસ્યાનિર્વચનીયસ્ય કલ્પિતત્વેન જ્ઞાનાન્નિવૃત્ત્યુપપત્તિઃ ।
 ન ચ તસ્ય કલ્પકાભાવોડજ્ઞાનસ્ય, લોકે દીપવત્, ભાટ્ટપક્ષે
 સ્ફુરણવત્, ગુરુમતે સંવેદનવત્, ગુરુબૌદ્ધવ્યતિરિક્તમતે
 ભેદવચ્ચ, સ્વપરનિર્વાહકત્વાન્નાપ્યનવસ્થા,
 અજ્ઞાનાન્તરસ્થાનઙ્ગીકારાત્ । તથા ચાજ્ઞાનસ્ય
 જ્ઞાનનિવૃત્તૌ મૂલોચ્છેદેનાહહુરસ્ય નિવૃત્તિસમ્ભવાદાત્મનિ
 પ્રતીયમાનસ્યાહહુરોપાધિપ્રયુક્તસ્ય કર્તૃત્વાદિરૂપસંસારસ્યાપિ
 નિવૃત્તિર્ભવતીતિ પ્રયગાત્મનો બ્રહ્મત્વજ્ઞાનં સફલમિતિ ભાવઃ ॥ ૧૭ ॥

ननु ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्याज्ञानकल्पिततया परमार्थतोऽसत्त्वे
 कर्मकाण्डाद्यप्रामाण्यं स्यात्, स हि स्वर्गामादेर्यागादिकर्तव्यतां
 बोधयति, तस्य नियोगस्यापूर्वस्य नियोज्यस्य पुरुषस्य नियोगविषयस्य
 यागस्य, नियोगकृलस्य स्वर्गस्य च परमार्थतोऽसत्त्वेऽनुपपन्न
 स्यात्, ब्रह्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्य परमार्थतोऽसत्त्व
 उपनिषदप्रामाण्यं च स्यात्, तत्रापि हि मोक्षकामस्य “आत्मा
 वा अरे द्रष्टव्यः” इत्यादिना श्रवणादिकर्तव्यता बोध्यते,
 तस्याप्यप्रामाण्यमयुक्तम्, कर्मकाण्डोपनिषदेकदेशयोरपि
 ब्रह्मवाक्येन सह सम्प्रदायस्य तुल्यत्वात्, इत्याशङ्क्य किं
 तत्त्वज्ञानोत्तरकाले कर्मकाण्डाद्यप्रामाण्यमापाद्यते, किं वा
 ततः पूर्वकाले? नाथः, तदुत्तरकालं तदप्रामाण्यस्य गार्हस्थ्ये
 ब्रह्मव्यापिभवेऽप्युत्तरेण संन्यासाश्रमकालेऽग्निहोत्रादिश्रुतेरिव
 श्रेष्ठत्वादित्यभिप्रेत्य द्वितीयं प्रत्याह -

आत्माज्ञानमडानिद्राशृम्भितेऽस्मिन् जगन्मये ।

दीर्घस्वप्ने स्फुरन्त्येते स्वर्गमोक्षादिविभ्रमाः ॥ १८ ॥

आत्मेति । आत्माज्ञानमडानिद्राशृम्भिते, आत्माज्ञानं
 प्रत्यगात्माश्रयविषयमज्ञानं तदेव मडती निद्रा, अनादिकालमारभ्य
 प्रवृत्तत्वात्, स्वतृपावराणामूर्ध्वकविपरीततेतुत्वाच्च, ततो
 शृम्भित इत्यत्रे जगन्मये जगद्रूपेऽस्मिन्ननुभूयमाने
 दीर्घस्वप्ने तत्त्वज्ञानपर्यन्तमनुवर्तमाने अते
 स्वर्गमोक्षादिविभ्रमाः स्वर्गमोक्षावादी येषां विभ्रमाणां ते तथा,
 स्वर्गशब्दस्तत्कामनियोज्यनियोगतद्विषययागादेरप्युपलक्षणम्,
 मोक्षशब्दश्च तत्साधनज्ञानश्रवणादिनियोगादेरप्युपलक्षणम्,
 आदिशब्दो लौकिकव्यवहारानुसूलपुत्रमित्रादिसङ्गुलार्थः, मोक्षस्य
 बन्धसापेक्षत्वाद्बन्धस्य च मिथ्यात्वाद्बन्धसापेक्षमोक्षस्यापि
 विभ्रमत्वं द्रष्टव्यम् । स्फुरन्ति, स्फुरन्त्येव ननु
 स्फुरन्तीत्यर्थः । अयं भावः ।-।- तत्त्वज्ञानात् पूर्वकाले
 व्यावहारिकसत्यस्य सर्वस्य जगतो नियोज्यनियोगादेः सत्त्वेन
 प्रबोधात् पूर्वं स्वप्नादाविव सर्वव्यावहारोपपत्तेर्न
 कर्मकाण्डाद्यप्रामाण्यम्, तस्य व्यावहारिकप्रामाण्यस्य सत्त्वात्,
 तावता च तस्य यदितार्थत्वेऽतत्पराणामगतिदानां ब्रह्मवाक्यानां

પરમાર્થસત્યવિષયાણાં નાકસ્માદ્ભોધો યુક્તઃ । તદર્થસ્ય
વ્યવહારાતીતત્વેન વ્યાવહારિકપ્રામાણ્યાનુપપત્તૌ બ્રહ્મવાક્યાનાં
તાત્ત્વિકપ્રામાણ્યસ્થાપ્યનડ્ગીકારે કિઞ્ચિદપિ પ્રામાણ્યં ન સ્યાત્,
પ્રકારભેદેનોભયપ્રામાણ્યોપપત્તૌ ચ સર્વાત્મના તદપ્રામાણ્યં ન
યુક્તમ્ । તદ્દુક્તં સકલવેદાર્થજ્ઞેન બ્રહ્મણાપિ -

“સત્યાર્થો હિ દ્વિધા પ્રોક્તો મયા હે સ્વર્ગવાસિનઃ ।

એકઃ સ્વભાવતઃ સાક્ષાત્ પરમાર્થઃ સદૈવ તુ ॥

સ શિવઃ સત્યચૈતન્યઃ સુખાનન્ત્ય સ્વલક્ષણઃ ।

અપરઃ કલ્પિતઃ સાક્ષાદ્બ્રહ્મણ્યધ્યસ્તમાયયા ॥

વ્યાવહારિકસત્યાર્થ સાક્ષાત્ સત્યાર્થચિદ્ધનમ્ ।

ઉભયં વક્તિ વેદસ્તુ માર્ગા નૈવં વદન્તિ હિ” ॥

અતોડદ્વિતીયબ્રહ્મણ એવ પરમાર્થસત્યત્વેડપિ

વ્યાવહારિકસત્યાર્થત્વેનાર્થવત્વાત્ર કર્મકાર્ણાદપ્રામાણ્યમિતિ ॥ ૧૮ ॥

નન્વેવમપિ જીવસ્ય ભોક્તુસ્તદ્ભોગ્યજાતસ્ય ચ

બ્રહ્મમાત્રત્વેડનુભૂયમાનભોક્તુભોગ્યવિભાગો ન સ્યાત્,

સર્વસ્ય બ્રહ્મણ્યધ્યસ્તત્વાવિશેષાત્, ઇત્યાશડ્ક્ય માયાવશાદેવ

વિભાગોડયમુપપદ્યત ઇત્યાહ -

જડાજડવિભાગોડયમજડે મયિ કલ્પિતઃ ।

ભિત્તિભાગે સમે ચિત્રચરાચરવિભાગવત્ ॥ ૧૯ ॥

જડેતિ । જડાજડવિભાગો, જડમિદં ભોગ્યમજડોડયં ભોક્તેતિ

વિભાગઃ । અયં પ્રતીયમાનોડજડેડલુપચૈતન્યસ્વભાવે

મયિ પ્રત્યગભિન્ને બ્રહ્મણિ કલ્પિતઃ । માયયાયોપિત ઇત્યર્થઃ ।

સ્વપ્રકાશેડધ્યેકસ્મિન્ બ્રહ્મણ્યુપાધિપ્રાધાન્યાદ્ ભોગ્યજડકલ્પના,

ઉપાધેયપ્રાધાન્યાદજડભોક્તુકલ્પનાપ્યુપપદ્યતે । તદ્દુક્તં

વાર્તિકકારૈઃ -

“તમઃપ્રધાનક્ષેત્રાણાં ચિત્રધાનશ્ચિદાત્મનામ્ ।

પરઃ કારણતામેતિ ભાવનાજ્ઞાનકર્મભિઃ” ॥ ઇતિ ।

અજડે બ્રહ્મણિ સદૃશવિસદૃશોભયકલ્પને દૃષ્ટાન્તમાહ

- ભિત્તિરિત્યાદિના । ભિત્તિભાગે કુડ્યપ્રદેશે સમે નિર્વિકારે,

अथल षत्यर्थः । यरायरविभागवत् यरस्य गजदरस्यरस्य
पर्वतादेश्च विभागो यथा, तथेत्यर्थः ॥ १८ ॥

नन्वेवमात्मनो ब्रह्मत्वं न सम्भवति, तस्य
संसारसाक्षितारुपविकल्पयुक्तत्वाद् ब्रह्मणश्च “अस्थूलमनणु” ,
“नेति नेति” , षत्यादिश्रुत्या निर्विकल्पकतया सिद्धेरित्याशङ्क्याड -

येत्योपरागरुपा मे साक्षितापि न तात्त्विकी ।

उपलक्षणमेवेयं निस्तरङ्गचिदम्बुधेः ॥ २० ॥

येत्येति । येत्योपरागरुपा, येत्यं कर्तृत्वादिप्रपञ्चः,
तेनोपरागः सम्बन्धः, तद्रूपसाक्षितापि साक्षित्वमपि मे मम
प्रत्यगात्मनो न तात्त्विकी, न परमार्थभूता, येत्यस्यापरमार्थत्वेन
तत्सम्बन्धिसाक्षिताया अपि परमार्थस्वरुपत्वायोगात्, किं त्वियं साक्षिता
निस्तरङ्गचिदम्बुधेर्निस्तरङ्गः परमार्थतो निरस्तरस्तरङ्गः
कर्तृत्वादिप्रपञ्चरुपो यस्याः सा, चिदेवाम्बुधिः समुद्रो
निस्तरङ्गचिदम्बुधिः, तस्य मे मम प्रत्यगात्मन उपलक्षणमेव,
तटस्था सती ज्ञापिकैव, जगत्कारणत्वमिव ब्रह्मणः, तथा यात्मनो
वस्तुतो निर्विकल्पत्वात् ब्रह्मत्वानुपपत्तिरिति भावः ॥ २० ॥

अेवमुक्तेन प्रकारेण ब्रह्मणि जगत आत्मनि याडङ्कारादेः कल्पितत्वेन
वस्तुतोऽभावात् पदद्वयलक्ष्ये ब्रह्मणि न कश्चिदपि विकार
षत्याड -

अमृताब्धेर्न मे जुरिर्भृषा डिड्डीरजन्मलिः ।

स्कृटिकार्द्रो मे रागः स्वाप्नसंध्याभ्रविभ्रमैः ॥ २१ ॥

अमृतेति । अमृतो मोक्षरुपः स्वयंप्रकाशाद्भयानन्द अेवाब्धिः,
तस्य तत्पदलक्ष्यस्येत्यर्थः । मे मम प्रत्यगभिन्नब्रह्मणो
भृषाडिड्डीरजन्मलिर्भृषारुपा मिथ्यारुपा विद्यदाद्य अेव
डिड्डीराः कुनास्तेषां यानि जन्मानि तैर्जन्मलिः, जन्मपदं
नाशस्याप्युपलक्षणम्, न जुरिर्न डानिर्वृद्धिर्वा जुरिर्पदं
वृद्धेरप्युपलक्षणम् मिथ्यावस्तुनोऽधिष्ठानाद्दूषकत्वादित्यर्थः ।
ब्रह्मणि मायया विद्यदाद्युत्पत्त्या तदधिष्ठानब्रह्मणो न डानिर्न
वृद्धिः, षत्येतद्भारतीतीर्थेरपि कूटस्थदीपे भाषितम् -

“माया मेधो जगन्नीरं वर्षत्वेष यथा तथा ।

ચિદાકાશસ્ય નો હાનિર્ન વા લાભ ઇતિ સ્થિતિઃ” ॥ ઇતિ ।

ત્વંપદલક્ષ્યમપિ શુદ્ધમિત્યાહ - સ્ફટિકાદ્વેરિત્યાદિના ।

સ્ફટિકાદ્રેઃ સ્ફટિકાદ્રિવત્ સ્વચ્છસ્ય મે મમ

પ્રત્યગાત્મનસ્ત્વંપદલક્ષ્યસ્ય, સ્વાપ્રસન્ધ્યાભવિભ્રમૈઃ,

સ્વાપ્રોડવિદ્યાકલ્પિતોડહુરાદિઃ, સ એવ સન્ધ્યાભં

સન્ધ્યાકાલિકમેઘઃ સ્વસન્નિહિતે સ્વચ્છે સ્વધર્માસઞ્જકત્વસામ્યાત્,

તત્કૃતૈર્વિભ્રમૈઃ કર્તૃત્વાદિભ્રાન્તિભિઃ, મેઘવિષયે વિભ્રમા

અનવસ્થાનાનિ સંસારાઃ, તૈ રાગઃ સમ્બન્ધો મેઘવિષય આરુણ્યમ્,

સ્ફટિકપર્વતસ્યારુણ્યવત્, આત્મનશ્ચિદ્રૂપસ્ય પરમાર્થતઃ

કર્તૃત્વભોક્તૃત્વરાગદ્વેષાદિસમ્બન્ધો નાસ્તીત્યર્થઃ ।

અહહુરાદિધર્મેશાત્મનોડસમ્બન્ધોડપિ શ્રીભારતીતીર્થૈરિવાભાણિ

ચિત્રદીપે -

“અહહુરાગતેચ્છાદૈર્દેહવ્યાધ્યાદિભિસ્તથા ।

વૃક્ષાદિજન્મનાશૈર્વા ચિદ્રૂપાત્મનિ કિં ભવેત્” ॥ ઇતિ ।

અતઃ પદદ્વયલક્ષ્યમપિ ચૈતન્યમતિશુદ્ધમિતિ ભાવ્ઃ ॥ ૨૧ ॥

નન્વેવમપિ પદદ્વયલક્ષ્યે બ્રહ્મણ્યસ્ત્યેવ વિકારઃ, તસ્ય

પરમાર્થતઃ સત્ત્વાશ્રયત્વસ્ય વક્તવ્યત્વાત્, અન્યથા

શશવિષાણવદસ્ત્વપ્રસઙ્ગાત્, ઇત્યાશઙ્ક્યાહ -

સ્વરૂપમેવ મે સત્ત્વં ન તુ ધર્મો નભસ્ત્વવત્ ।

મદન્યસ્ય સતોડભાવાન્ન હિ સા જાતિરિષ્યતે ॥ ૨૨ ॥

સ્વરૂપમિતિ । મે મમ પદદ્વયલક્ષ્યસ્ય સત્ત્વં સ્વરૂપમેવ, ન તુ

મદાશ્રિતો ધર્મઃ । યથા સત્ત્વસ્ય સત્ત્વાન્તરાશ્રયત્વાભાવાન્નાસત્ત્વં

તદ્દદિત્યર્થઃ ।

નનુ ઘટે ઘટત્વવત્ સદ્રૂપ આત્મન્યપિ ધર્મરૂપં

સત્ત્વં કિં ન સ્યાદિત્યાશઙ્ક્ય ઘટેષ્વનેકેષુ ઘટોડયં

ઘતોડયમિત્યનુગતવ્યવહારસિદ્ધયે ઘટત્વજાતિરિવ

સદ્યક્તિભેદાભાવેનાત્મનિ સત્ત્વરૂપા જાતિર્નાઙ્ગીકાર્યૈત્યાહ -

મદન્યસ્યેત્યાદિના । મદન્યસ્ય પદદ્વયલક્ષ્યરૂપાત્મભિન્નસ્ય

સતઃ સદ્યક્ત્યન્તરસ્યાભાવાત્ સા સત્ત્વરૂપ જાતિર્નેષ્યતે,

એકવ્યક્તૌ જાત્યનઙ્ગીકારે દૃષ્ટાન્તમાહ - નભસ્ત્વવદિતિ ।

घटाद्विष्वनुगतव्यवहारार्थं घटत्ववज्जातिरङ्गीक्रियते । अत्र तु
वियदादेः सर्वस्य मिथ्यात्वेन सदन्तरस्याभावात्तानुगतव्यवहारार्थं
घटत्ववज्जातिरूपं सत्त्वमङ्गीक्रियते किन्तु स्वरूपमेव नभस्त्ववत् ।

ननु घटः सन् पटः सन् कुड्यं सदित्याद्विप्रतीत्यनुरोधेन
घटपटाधुपाधिभिन्नेषु सत्स्वनुगतव्यवहारस्य
सत्त्वं जातिरङ्गीक्रियताम्, एति येत्, न,
उपहितेषु सर्वेष्वनुगतब्रह्मरूपसन्मात्रेणैव
घटाधुपाधिभिन्नेष्वकाशेष्वनुगतमहाकाशेनैवानुगतव्यवहारोपपत्तेः,
तस्मान्न सत्त्वं जातिः । अत एव नोपाधिरपि, अनुगतव्यवहारैव तस्यापि
कल्पितत्वात्, सत्त्वस्य सन्मात्रब्रह्मरूपत्वं वसिष्ठेनाप्युक्तम् -

“विशेषं सम्परित्यज्य सन्मात्रं यदलेपकम् ।

अेकंरूपं म्हारूपं सत्तायास्तत् परं विदुः ॥ एति ।

तथा य सत्त्वस्य स्वरूपत्वेन धर्मत्वाभावाद्यन्तं शुद्धमेव
पदद्वयवक्ष्यमिति भावः ॥ २२ ॥

नन्वेवमप्यात्मनो ज्ञानाश्रयत्वमङ्गीकर्तव्यम्, अन्यथा
घटादिवदनात्मत्वात्प्रसङ्गात् । ज्ञानाश्रयस्यैवात्मत्वादलं
जानामीत्यात्मनो ज्ञानाश्रयत्वप्रतीतेश्च, तथा य “न साक्षी येता
केवलो निर्गुणश्च” इत्यादिश्रुत्या निर्गुणब्रह्मत्वमात्मन इत्यत आल -

स्वरूपमेव मे ज्ञानं न गुणः स गुणो यद्वि ।

अनात्मत्वमसत्त्वं वा ज्ञेयाज्ञेयत्वयोः पतेत् ॥ २३ ॥

स्वरूपमेवेति । मे मम ज्ञानं यैतन्न्यम् स्वरूपमेव, न तु मदाश्रितो
गुणः, कुत इत्यत आल, स गुणो यदीत्यादिना, स यैतन्नं, विधेयापेक्षया
पुंलिङ्गनिर्देशः, यैतन्नं गुण इति वदन् वादी प्रष्टव्यः, किं तेन
यैतन्नेनात्मा विषयीक्रियते न वा, उभयथापि दूषणमाल । अनात्मत्वमिति,
ज्ञेयाज्ञेयत्वयोरात्मनो वेद्यत्वेऽनात्मत्वम्, घटादिवदवेद्यत्वे
यासत्त्वं वा शशविषाणवदापतेत्, भवेदित्यर्थः । यथात्मनः
स्वसमवेतज्ञानाविषयत्वमुच्यते, तदाज्ञायमानत्वेनात्मनोऽसत्त्वं
स्यात्, न हि प्रमाणातो ज्ञायमानं शशविषाणमस्तीति केनचित्
प्रतिपद्यते, यद्यैतद्दोषपरिजिडीर्षया तस्य ज्ञायमानत्वमुच्येत, तदा
घटादिवदनात्मत्वमात्मनः स्यात्, ज्ञानविषयस्यानात्मत्वनिश्चयमात् ।

નન્વાત્માશ્રિતજ્ઞાનેનાત્માશ્રયત્વેન ભાસતે, ન
વિષયત્વેન, યેન ઘટાદિવદનાત્મત્વં સ્થાદિતિ
ચેત્, ન, જ્ઞાનવ્યતિરિક્તસ્ય જ્ઞાનાધીનપ્રકાશસ્ય
જ્ઞાનવિષયત્વનિયમેનાત્મનોડપિ જ્ઞાનાધીનપ્રકાશસ્ય વિષયતાયા
આવશ્યકત્વેનાનાત્મત્વદોષતાદવસ્થ્યાત્ ।

ન ચ જ્ઞાનાશ્રયત્વમાત્મત્વે પ્રયોજકમ્, લાઘવાત્,
જ્ઞાનત્વસ્યૈવ તત્પ્રયોજકત્વાત્ । અહં જાનામીતિ
પ્રતીતેશ્ચાહકુારાશ્રયવૃત્તિવિષયત્વાત્ ।

ન ચ જ્ઞાનં નષ્ટં જ્ઞાનમુત્પન્નમિતિ પ્રતીત્યા તસ્ય જન્માદિમત
આત્મત્વમનુપપન્નમિતિ વાચ્યમ્, તસ્યાપિ વૃત્તિવિષયત્વાત્ ।

તસ્માદાત્મનો ન જ્ઞાનં ગુણઃ, કિન્તુ સ્વરૂપમેવ, બાદરાયણોડપિ
“જ્ઞોડત એવ” ઇત્યાત્મનો જ્ઞાનરૂપત્વં સૂત્રયામ્બભૂવ । સૂત્રસ્યાર્થો
વિદ્યારણ્યગુરુભિરધિકરણરત્નમાલાયાં દર્શિતઃ -

“અચિદ્દૂપોડય ચિદ્દૂપો જીવોડચિદ્દૂપ ઇષ્યતે ।
ચિદભાવાત્ સુષુમ્બ્યાદૌ જાગ્રચ્ચિન્મનસા કૃતા” ॥

ઇતિ પૂર્વપક્ષે પ્રાપ્તસિદ્ધાન્તમાહ -

“બ્રહ્મત્વાદેવ ચિદ્દૂપશ્ચિત્ સુષુમ્બૌ ન લુપ્યતે ।
દ્વૈતા દૃષ્ટિદ્વૈતલોપાત્ર હિ દ્રષ્ટૃરિતિ શ્રુતેઃ” ॥ ઇતિ ।

નનુ જ્ઞાનરૂપ આત્મા સ્વાત્માનં જાનાતિ ન વા, જનાતિ ચેદુગપત્
કર્મકર્તૃત્વપ્રસઙ્ગઃ । ન ચેજજાનાતિ, તસ્યાસત્ત્વપ્રસઙ્ગઃ, ઇતિ ચેત્,
ન, તસ્ય સ્વપ્રકાશત્વેન જ્ઞાનાન્તરમનપેક્ષ્યૈવ ભાસમાનત્વાત્,
નાપિ તસ્ય કર્મકર્તૃત્વમ્, સ્વવિષયત્વાનઙ્ગીકારાત્ । તદુક્તં
વિદ્યારણ્યગુરુભિઃ પગ્ચકોશવિવેકે -

“સ્વયમેવાનુભૂતિત્વાદ્વિદ્યતે નાનુભાવ્યતે ।
જ્ઞાતૃજ્ઞાનાન્તરાભાવાદ્દેજ્ઞેયો ન ત્વસત્તયા” ॥ ઇતિ ।

યત્ પ્રસાદાદ્ધિ સર્વં જગદ્ભાસતે સ કથં નાસ્તિ, ન પ્રકાશતે
વા, આત્મનઃ સર્વાવભાસકત્વં સ્વસ્થાન્યાનપેક્ષયા ભાસમાનત્વં
ચાત્મયોગવિંશેડ્યુક્તમ્ -

“અજ્ઞાનતત્કાર્યતદીયભેદાનધ્યક્ષયન્તી નિજસત્તયૈવ ।

स्मर्तुं च विस्मर्तुमलो न शक्या सुभ्याद्विषु स्वप्रभयास्मि सा चित्” ॥ ४१ ॥

तस्मादात्मा ज्ञानरूपो न ज्ञानगुणक इति स निर्गुणं ब्रह्म भवेदिति
भावः ॥ २३ ॥

अवेमात्मन आनन्दोऽपि न गुणः, किन्तु स्वरूपमेवेति साधयति -

अहमेव सुभं नान्यदन्यथ्येनैव तत् सुभम् ।

अमदर्थं न हि प्रेयो मदर्थं न स्वतः प्रियम् ॥ २४ ॥

अहमिति । अहमात्मा सुभमेव सुभस्वरूप अवे, न तु सुभगुणकः, यदि
सुभमात्मनोऽन्यद्गुणः स्यात्, तत् सुभत्वेनाभिमतं नैव सुभं
स्यात्, कुत इति चेत्, किं तदनात्मभूतसुभमनात्मशेषः, उत
तच्छेषो वा ?

नाथ इत्याह - अमदर्थमिति । अमदर्थं, चेदित्यनुषङ्गः,
आत्मशेषो न चेत् तर्हि न तत् प्रेयः, प्रीतिविषयो न भवेत्,
आत्मशेषसर्पादौ प्रीतिविषयत्वादर्शनात् ।

न द्वितीय इत्याह - मदर्थमिति । अत्रापि चेदित्यनुषङ्गजते ।
मदर्थमात्मशेषश्चेत् स्वतः प्रियं न स्यात्, आत्मशेषस्य
पुत्रभायद्विः स्वतः प्रीतिविषयत्वादर्शनादित्यर्थः । सुभं हि
सर्वेषां प्रियं भवति, तस्य स्वत एव प्रियम्, न परोपाधिना, अत
आत्मैव भवितुमर्हति ।

कथमिति चेत्, शङ्क, जगति सर्वेषां पदार्थानां यतुर्धावस्थितिः ।
आत्मा प्रोयोऽप्रिय उपेक्ष्यश्चेति, सुभं तावन्न व्याघ्रादिवदप्रियम्,
तस्य सर्वैः प्रार्थ्यमानत्वात्, अत एव न लोष्टादिवदुपेक्ष्यम्,
नापि प्रियमात्रम्, तच्छेषे पुत्रभायार्थादावपि तद्दर्शनात्, अतः
परिशेषादात्मैव ।

नन्वात्मशेषत्वेन तस्य प्रीतिविषयत्वं किं न स्यात्, इति
चेत्, तर्हि वक्तव्यम्, आत्मनि प्रीतिः किं निमित्तेति, येन
सुभमपि तच्छेषतया प्रियं जायते, सुभसाधनत्वादिति
चेत्, तर्हि सुभसाधनेनात्मनोपकार्यः कश्चिद्भक्तव्यः,
स्रक्ष्यन्नादिसुभसाधनेनान्यस्यैवोपकार्यत्वदर्शनात्, आत्मनि
य कर्मकर्तृविरोधात् । स योपकार्योऽन्यो न दृश्यते, तस्मात्

સુખસાધનતયાત્મા પ્રિયઃ, કિન્તુ સુખસ્વરૂપતયા । તસ્માન્નાત્મશેષતયા
સુખસ્યાપિ પ્રિતત્વમ્, કિન્ત્વાત્મતયૈવ ।

નનુ સુખમુત્પન્નં નષ્ટમિતિ પ્રતીયમાનસ્ય કથમાત્મત્વમિતિ ચેત્, ન,
તસ્ય તદ્વ્યઞ્જકવૃત્તિવિષયત્વાત્, સર્વમેતદુક્તં બ્રહ્માનન્દે —

“આત્મા શેષ ઉપેક્ષ્યં ચ દ્વેષ્યં ચેતિ ચતુર્ષ્વપિ ।

આત્મા પ્રેયાન્ પ્રિયઃ શેષો દ્વેષ્યોપેક્ષ્યે તદન્યયોઃ ॥

ઇતિ વ્યવસ્થિતો લોકો યાજ્ઞવલ્ક્યમતં ચ તત્ ।

સુખસાધનતોપાધેરન્નપાનાદયઃ પ્રિયાઃ ॥

આત્માનુકૂલ્યાદન્નાદિસમશ્વેદમુનાત્ર કઃ ।

અનુકૂલયિતવ્યઃ સ્યાન્નૈકસ્મિન્ કર્મકર્તૃતા” ॥ ઇત્યાદિ ।

આત્મનઃ સુખરૂપત્વં સર્વજ્ઞાત્મમુનિભિરધ્યુક્તમ્ —

“સર્વં ચદર્થમિહ વસ્તુ યદસ્તિ કિઞ્ચિત્

પારાર્થ્યમુજ્ઞતિ ચ યન્નિજસત્તયૈવ ।

તદ્દર્શયન્તિ હિ સુખં સુખલક્ષણજ્ઞાસ્તત્

પ્રત્યગાત્મનિ સમં સુખિતાસ્ય તસ્માત્” ॥ ઇતિ ।

બ્રહ્મગીતાસુ ચ —

“પ્રત્યગ્રૂપઃ શિવઃ સાક્ષાત્ પરમાનન્દલક્ષણઃ ।

પરપ્રેમાસ્પદત્વેન પ્રતીતત્વાત્ સુરર્ષભાઃ” ॥

“સર્વસ્યૈવ તુ કામાય ન સર્વં ભવતિ પ્રિયમ્ ।

કિન્ત્વાત્મનસ્તુ કામાય તતઃ પ્રિયતમઃ સ્વયમ્ ॥

અતો દેવાઃ પ્રિયતમો હ્યાત્મા ન સુખલક્ષણઃ” । ઇત્યાદિ ।

તસ્માદ્યુક્ત્યા, વિદ્વદનુભૂત્યા, બ્રહ્મવિદાં વચનૈશ્ચ, આત્મા સુખરૂપ
ઇત્યન્ન ન કશ્ચિદ્ધિવાદ ઇતિ ભાવઃ ॥ ૨૪ ॥

નન્વેવમપિ બ્રહ્મણઃ “એકઘૈવાનુદ્રષ્ટવ્યમ્” ઇતિ

શ્રુત્યુક્તમખાણૈકરસત્વં ન સમ્ભવતિ, ઉક્તપ્રકારેણ તસ્ય

સચ્ચિદાનન્દરૂપત્રયાત્મકત્વાત્ । ન ચ સચ્ચિદાનન્દાનાં

તેષાં ત્રયાણામખ્યત્યન્તાભેદ ઇતિ વાચ્યમ્, તથાત્વે તદ્વાચકાનાં

સચ્ચિદાનન્દશબ્દાનાં ત્રયાણામપિ પર્યાયતયા સહ પ્રયોગાનુપપત્તેઃ ।

न छि घटकुम्भकलशादिशब्दानामेकार्थवाचकानां सल
प्रयोगोऽस्तीत्याशङ्क्य ब्रह्मणोऽभाएउैकरसत्वमुपपाद्यति —

न छि नानास्वरूपं स्यादेकं वस्तु कदाचन ।
तस्मादभाएऽ अवेवास्मि विजलज्जगतीं भिदाम् ॥ २५ ॥

न डीत्यादिना । अेकमद्वितीयं सख्यिदानन्दात्मकं वस्तु ब्रह्म कदाचन
कदाचिदध्युपाधिकावे तदभावकालेऽपि नानास्वरूपं नानारसं न स्यात्,
न भवेदित्यर्थः । तत्र डेत्वभिप्रायेण वस्त्विति विशेषणम्,
यतो वस्तु परमार्थभूतम्, तत इत्यर्थः । वस्तुग्रहणं
ज्ञानानन्दयोरध्युपलक्षणम् ।

अयमर्थः — ब्रह्मणि सत्यज्ञानानन्दानां परस्परभिन्नत्वे
सत्यस्य सत्यत्वं ज्ञानस्य ज्ञानत्वमानन्दस्थानन्दत्वं च न
सिध्येत्, कथमिति येत्, सत्य यदि ज्ञानाद्भिन्नं स्यात्, जऽस्य
तस्य शुक्तिरूप्यादेरिव सत्यत्वं न स्यात् । अेवं यदि ज्ञानमपि
सत्याद्भिन्नं स्यात्, असत्यस्य तस्य ज्ञानस्य जऽत्वनियमेन ज्ञानत्वं
न स्यात् ततः सत्यज्ञानयोः सत्यत्वज्ञानत्वसिद्ध्येऽत्यन्तं
परस्परामेदोऽङ्गीकर्तव्यः । तद्दुक्तं सर्वज्ञात्ममुनिभिः -

“सत्येऽप्यस्ति ज्ञानता ज्ञानतायां सत्यत्वं च स्पष्टमस्येव तद्भूत् ।
सत्यायेवं नातिरेकावकाशः पूर्णो तत्त्वे ज्ञानसत्योपपत्तेः” ॥ इति ।

अेवं यदि ज्ञानादानन्दोऽपि भिन्नः स्यात्, ज्ञानभिन्नस्य
तस्य घटादिवदनानन्दत्वमेव स्यात्, तथानन्दादपि
यदि ज्ञानं भिन्नं स्यात्, आनन्दभिन्नस्य तस्य
घटादिवज्जऽत्वेन ज्ञानत्वमेव न स्यात्, ततो ज्ञानानन्दयोरपि
ज्ञानत्वानन्दत्वसिद्ध्येऽत्यन्तममेदोऽङ्गीकर्तव्यः । इदमपि
तैरेवोक्तम् —

“आनन्दत्वे ज्ञानता ज्ञानतायामानन्दत्वं विद्यते निर्विशङ्कम् ।
सत्यायेवं नातिरेकावकाशः पूर्णो तत्त्वे ज्ञानसौष्योपपत्तेः” ॥ इति ।

अेवं सत्यादानन्दोऽपि यदि भिन्नः स्यात्, असत्यस्य तस्य
शुक्तिरूप्यादेरिवानन्दत्वं न स्यात्, अेवं सत्यमपि यथानन्दाद्भिन्नं
स्यात्, अनानन्दस्य तस्य शुक्तिरूप्यादेरिव सत्यत्वं न स्यात्, ततः
सत्यानन्दयोरध्यत्यन्तममेदो वक्तव्यः, इदमपि तैरेवोक्तम् —

“आनन्दत्वे सत्यता सत्यतायामानन्दत्वं निर्विवादं प्रसिद्धम् ।
सत्याध्वेवं नातिरेकावकाशः पूर्णो तत्त्वे सत्यसौष्योपपत्तेः ॥ ४१ ॥

नित्यमुक्ताशुद्धत्वाद्विष्यध्वेवमेवोच्यम् ।

न य तेषामत्यन्ताभेदे तद्वाचकसत्यादि पदानां
पर्यायता वाच्या, अर्थानां भेदस्याङ्गीकारात्, सत्यपदं
मुष्यामुष्यसत्यरूपभ्रमाकाशशबलरूपे
सत्ये व्युत्पन्नम् । ज्ञानपदं य
चैतन्यान्तःकरणवृत्तिरूपमुष्यामुष्यज्ञानद्रव्यशबलरूपे ज्ञाने
व्युत्पन्नम्, आनन्दपदं य प्रत्यग्बुद्धिवृत्तिरूपमुष्यामुष्यानन्दे
व्युत्पन्नम् । अ एवं नित्यशुद्धादीन्यपि पदानि
मुष्यामुष्यतत्तद्द्वयशबलरूपे तस्मिंस्तस्मिन् व्युत्पन्नानीति
द्रष्टव्यम् । अेतत् सर्वं सर्वज्ञात्ममुनिभिरेवोक्तम् —

“आकाशादौ सत्यता तावदेका प्रत्यज्मात्रे सत्यता काश्चिदन्या ।
तत्सम्पर्कात् सत्यता तत्र यान्या व्युत्पन्नोऽयं सत्यशब्दस्तु तत्र ॥
बुद्धेर्वृत्तौ ज्ञानता तावदेका प्रत्यग् बोधे ज्ञानता काश्चिदन्या ।
तत्सम्पर्काज्ज्ञानता तत्र यान्या व्युत्पन्नोऽयं ज्ञानशब्दस्तु तत्र ॥
बुद्धेर्वृत्तौ तावदानन्दतैका प्रत्यज्मात्रे काश्चिदानन्दतान्या ।
तत्सम्पर्कात् काश्चिदानन्दतान्या व्युत्पन्नोऽयं तत्र यानन्दशब्दः ॥ ४२ ॥

ततो वाच्यार्थभेदस्याङ्गीकारात् पदानां पर्यायतापीति भावः ॥

ननु कथं तर्हि वाच्यार्थभेदे सत्यादीनामत्यन्ताभेद उक्त
४२त्याशङ्क्य वाच्यार्थभेदेऽपि तल्लक्ष्यार्थानामभेदादित्याड,
तस्मादित्यादिना । यस्मात् सत्यादीनां परस्परभेदेन सत्यादिरूपत्वम्,
यस्माच्च न पर्यायता, तस्माज्जगतीं भिदां जगदाकाशाद्युपाधिः,
तत्प्रयुक्तां भिदां भेदं विजडति, अतोऽडमभाएऽ अेवास्मि,
अेकरस अेवास्मि, न तु नानारसः, सत्याद्विपदैर्भागलक्षणया
बोधितसत्याधात्मकाभाएऽेकरसोऽस्मीत्यर्थः ।

अत “अेकधैवानुद्रष्टव्यम्” ४३ति श्रुत्युक्तमेकरसत्वमुपपन्नमिति
भावः ॥ २५ ॥

एदानीमुक्तप्रकारेण ञुवस्य ब्रह्मत्वोपपादकैस्तर्कैरनुगृहीतं सत्
तत्त्वमस्यादिव्याख्यं ञुवब्रह्मणोरत्यन्ताभेदं भागत्यागलक्षणाया
बोधयद्दि, एत्याह —

परोक्षतापरिच्छेदशाबल्यापोडनिर्मलम् ।
तदसीति गिरा लक्ष्यमलमेकरसं मलः ॥ २६ ॥

परोक्षतेति । परोक्षतापरिच्छेदश्च तत्प्रयोजकं
शाबल्यं य तानि तथोक्तानि, तेषामपोडेन निर्मलं
परोक्षतापरिच्छेदशाबल्यापोडनिर्मलम्, परोक्षता
परोक्षत्वमीश्वरस्य, परिच्छेदः परिच्छिन्नत्वं ञुवस्य,
अेतद्वयं य ञुवेश्वरोभयगतविरुद्धधर्माणां
सर्वेषामध्युपलक्षणां । शाबल्यं
ञुवेश्वरोभयगतपरोक्षत्वपरिच्छिन्नत्वादिप्रयोजकमायान्तःकरणरूपोपाधिनिमित्तसमस्त
सम्बन्धः, तेषामपोडेन त्यागेन निर्मलं शुद्धम्,
अैक्याविरोधीत्यर्थः । तदसीति गिरा तत्त्वमस्यादिमहावाक्येन
लक्ष्यं जडजल्लक्षणाया बोध्यम्, लक्ष्यस्वरूपमेवाह —
अेकरसमिति । मलः सत्यानन्द्यैतन्यरूपमलं प्रत्यगात्मास्मीत्यर्थः ।
अत्राप्यनुग्राहकयुक्तिः पूर्ववद्द्रष्टव्या, यथात्मा ब्रह्मभिन्नः
स्यादात्मनः सर्वान्तरत्वलक्षणात्मात्मत्वं न स्यात्, अेवं ब्रह्मापि
यथात्मभिन्नं स्यान्निरतिशयमलत्त्वलक्षणां ब्रह्मत्वं ब्रह्मणो न
स्यात् । एदमपि तैरेवोक्तम् —

“अद्वैतेऽर्थे प्रत्यगर्थोऽस्ति तद्गतं प्रत्यक्तत्वे याद्वयस्यापि भावः ।
यथाप्येवं नातिरेकावकाशः पूर्णो तत्त्वे तत्त्वमर्थोपपत्तेः” ॥ ४८ ॥

वाच्यार्थभेदादेवोभयोस्तत्त्वंपदयोरपर्यायतापि । एदमपि
तैरेवोक्तम् —

आदेयांशेनाणुमानेऽपि भेदो यथाप्येवं भिन्नमादाय शब्दौ ।
वर्तते त्वय्यद्भ्यात्मप्रकाशे बाख्यं ङातुं ञामिता नास्ति तस्मात्” ॥ ४९ ॥

वाक्यार्थश्च सकलवेदार्थाभिज्ञेन ब्रह्मणा ब्रह्मगीतायां स्फुटो
दर्शितः —

“त्वमलंशब्दवाच्यार्थस्यैव देहादिवस्तुनः ।
न तच्छब्दार्थतां वक्ति श्रुतिस्तत्त्वमसीति सा ॥

तदर्थैक्यविरुद्धांशं त्यक्त्वा वाच्यगतं श्रुतिः ।
अविरुद्धं विदाकारं लक्षयित्वा ब्रवीति हि ॥

तदर्थं य त्वमर्थैक्यं विरुद्धांशं विनैव य ।
कारणत्वादि वाच्यस्थं रक्षयित्वा तु केवलम् ॥

विदाकारं पुनस्तस्य त्वमर्थैक्यं ब्रवीति य ।
तत्त्वशब्दार्थभूतस्य चिन्मात्रस्य परात्मनः ॥

अेकत्वं यत् स्वतः सिद्धं स हि वाक्यार्थ आस्तिकाः ॥ छति ।

तस्माच्छ्रुत्या युक्त्या बहुज्ञानां वचनाच्च श्रुवस्य
सस्थिदानन्दनित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वरूपता सिद्धेति भावः ॥ २६ ॥

एदानीमुक्तस्वरूपं ब्रह्मात्मत्वेन साक्षात्सुर्वतः पुरुषस्य
स्वप्रकाशापरिमितानन्दब्रह्मात्मतावस्थानलक्षणा विदेडमुक्तिः
प्रारब्धकर्मक्षयपर्यन्तं देडेन्द्रियादिप्रतिभाससञ्चिता तादृग्
ब्रह्मात्मनावस्थानलक्षणा श्रुवन्मुक्तिश्च क्वलमित्यभिप्रेत्य
प्रकरणमुपसंहरति —

उपशान्तजगज्जुवशिष्याचार्येश्वरभ्रमम् ।
स्वतः सिद्धमनाधन्तं परिपूर्णांमडं मडः ॥ २७ ॥

उपशान्तेति । उपशान्तो श्रुवन्मुक्त्यवस्थायां बाधितो विदेडमुक्त्यवस्थायां
सर्वात्मना निवृत्तो जगज्जुवशिष्याचार्येश्वरलक्षणो
भ्रमो यस्मिंस्तत्, तादृशम् । मुक्तिद्वयस्य ज्ञानकृत्वत्वं
सर्वज्ञात्ममुनिभिरप्युक्तम् —

“श्रुवन्मुक्तिस्तावदस्ति प्रतीतेर्द्वैतच्छाया तत्र यास्ति प्रतीतेः ।
द्वैतच्छायारक्षणायास्ति लेशस्तस्मिन्नर्थे स्वानुभूतिः प्रमाणम् ॥
तस्माज्जुवन्मुक्तिरूपेण विद्वानारब्धानां कर्मणां भोगसिद्ध्यै ।
स्थित्वा भोगं ध्वान्तगन्धं प्रसूतं मुक्त्यात्यन्तं याति कैवल्यमन्ते” ॥ छति ॥

स्वतः सिद्धं स्वप्रकाशम्, अनाधन्तम्, आधन्तरहितम्,
परिपूर्णां सर्वात्मकम्, त्रिविधपरिच्छेदशून्यमित्यर्थः,
मडस्तेजोऽडमस्मीत्यर्थः ॥ २७ ॥

“छदानीमुपनिषदर्थसारसङ्ग्राह्यात्मके स्वरचिते प्रकरणे विदुषां
प्रवृत्तिं प्रार्थयते —

लक्ष्मीधरकवेः सूक्तिशरदम्भोजसम्भृतः ।

अद्वैतमकरन्दोऽयं विद्वद्भृङ्गैर्निर्णीयताम् ॥ २८ ॥

लक्ष्मीधर इति ग्रन्थकर्तुर्नाम, स य अरौ कविः सर्वज्ञः
कान्तदर्शी, तस्य सूक्तस्य अयं शरदम्भोजानि, तानि, तैः सम्भृतः
सम्पन्नोऽयं सर्वैरनुभूयमानोऽद्वैतमकरन्दोऽद्वैतं ब्रह्मैव
मकरन्दो रसः ।

“अेतमेव रसं साक्षात्त्वभ्या दृष्टी सनातनम् ।

सुप्ती भवति सर्वत्र नाऽन्यथा सुरपुङ्गवाः” ॥

इति ब्रह्मगीतावचनात्, विद्वद्भृङ्गैर्विद्वांस अयं भृङ्गा
ब्रह्मरसज्ञास्तैर्निर्णीयतां नितरामज्ञाननिवृत्तिपर्यन्तम् पुनः
पुनः सेव्यताम् ।

“विद्यार्थाध्यपरोक्षेण ब्रह्मात्मानं न वेत्ति येत् ।

अपरोक्षावसानत्वाद्भूयो भूयो विचारयेत्” ॥ इति

श्रीभारतीतीर्थवचनात् ।

यद्यप्यत्र प्रतिश्लोकं बहु वक्तव्यमस्ति, तथापि मन्त्रबुद्धीनामलसानां
व्युत्पादनार्थं प्रवृत्तेन मया ग्रन्थकादिन्यगौरवभयाद्युपरतमिति ॥ २८ ॥

अद्वैतमकरन्दस्य रसाभिव्यञ्जिका कृता ।

स्वयंप्रकाशयतिना पुरुषोत्तमशासनात् ॥ १ ॥

ब्रह्मानन्दरसास्वादमिच्छद्भिर्विबुधोत्तमैः ।

रसाभिव्यञ्जिका ज्येषा परिशील्या सदादरात् ॥ २ ॥

तापत्रयार्कसन्तप्ता मोक्षकामा मुदा सः ।

रसाभिव्यञ्जिकाङ्गामग्रा भवत सत्तमाः ॥ ३ ॥

व्याख्या प्रणीतच्छलमत्र बुद्धेर्ममापराधं विबुधाः क्षमन्ताम् ।

अभ्यार्थदृष्टो भगवानतः स्याद्बालापराधात् पितृवत् प्रसन्नः ॥ ४ ॥

श्रीकैवल्यानन्दयोगीन्द्रपादपद्मद्वन्द्वे निःश्रवन्भोक्षसारे ।

शुद्धैर्दसैः सेविते सुप्रसन्ने मन्वेतोऽर्था भृङ्गलीलां विधत्ताम् ॥ ५ ॥

त्रिदम्भोधिसम्भग्रथितं गुणानां सतामालयं शुद्धसत्त्वप्रधानम् ।
नृणां बोधयन्तं परब्रह्म तत्त्वं शिवानन्दयोगीन्द्रमीडे सदाहम् ॥ ६ ।
सर्वज्ञयूतामिषिमीश्वराणामीशानमिन्दीवरकोमलाङ्गम् ।
कारुण्यलावण्यसुधासमुद्रं श्रीजानकीजानिमहं भजामि ॥ ७ ॥
मन्दस्मितानन्दितभक्तजालं सौन्दर्यसन्तर्पितवामभागम् ।
स्वानन्दसन्तुप्तममन्दहासं साभ्यं भजे यन्द्रकलावतंसम् ॥ ८ ॥

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीडैवल्यानन्दयोगीन्द्रपादकमल
भृङ्गायमाहास्यप्रकाशाभ्ययतिविरचिता
रसाभिव्यञ्जिकाभ्याद्वैतमकरन्दव्याख्या समाप्ता ॥

ॐ तत् सत्

अद्वैतमकरन्द

Encoded by Br. Pranipata Chaitanya

Proofread by Sunder Hattangadi

——
Advaita Makaranda

pdf was typeset on March 24, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

